

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklakla

Kamuran Bahadır

«Amerika bu yıl bize 30 milyon kilo mısır, 300 milyon kilo buğday veriyor...» — Gazeteler —

— Yuuuh!.. Tuuu!.. Go hooome!..

İş Bankasında en az 200 liralık bir hesap açtırarak 12 Milyon liralık ikramiyelerin ilk çekilişine katılabilirsiniz. Kazanma şansınızı artırmak için tasarruflarınızın tamamını Türkiye İş Bankasına yatırmanız menfaatiniz içindir.

50
APARTMAN
DAİRESİ

5
ADET
100.000
LİRA

50
ADET
10.000
LİRA

100
ADET
5.000
LİRA

500
ADET
1.000
LİRA

ve ayrıca
ZENGİN
PARA
İKRAMİYELERİ

TÜRKİYE **BANKASI**

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

AKBAK

Yıl: 44 Cilt: 10 Sayı: 18 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 27 Nisan 1966

Sokak Diktatörlüğü!

JKİ kelime var, yanyana gelemes. Nasıl ateşle barut yanyana gelemes: Demokrasi ve diktatörlük.

İnönü, 1946 da tek partiden vazgeçerken tek şeffikten, millî şeffikten de vazgeçti: Demokrasi liderler vardır çünkü, tek yoktur.

Tek'i yalnız baskı rejimlerinde bulursunuz: Hitler Tek'di. Mussolini Tek'di. Stalin Tek'di.

Atatürk, ki uydurma teklerden değildi, sahiden tek'di. Ama tekliği kabul etmedi hiçbir zaman. Dolmabahçe Sarayında, bir gece, profesör Vasfi Raşit'in bir sorusuna verdiği cevap herkesin gözünü yaşartmıştı: Ne yaptı ise, güzel, büyük, erişilmez, hepsini, hepsini Türk milletine vermişti: Dumlupınar'dan Lausanne'a, şapkadan alfabeye kadar.

Ona, ölüm değil, asıl biz kıydık. Düşünün bir kere, Samsun'a ayak bastığı gün, Ali Fuat Cebesoy, Kâzım Karabekir, bütün kumandanlar emrine girmişlerdir onun. Ne istese, silâha dayanır, yapardı.

Yapmadı. İlk işi, Sivas, Erzurum kongrelerini kurmak olmuştur. İlk işi Büyük Millet Meclisini toplamak olmuştur.

O millete inandığı için, millet ona inandı.

Sofrasında birkaç kere bulunmakla mutluym: Daima konuşma, danışma, tartışma meclisi idi onun sofrası.

Doğuştan büyük insan, tek olmak özentsini duymaz. Demokrasi sevgi ve güven rejimidir. Diktatörlük, korku ve güvensizlik... Siz, sevgiden güzel, sevgiden büyük, sevgiden yapıcı korku gördünüz mü hiç?

İşte iki Almanya: Bir doğusuna bakınız, bir batısına.. Korkuyu da görürsünüz, sevgiyi de!

Karada balık yaşatabilirsiniz belki. Ama demokrasi rejimi içinde diktatör yaşatamazsınız. Diktatör baskısı altında da demokrasi!

Bu diktatörlük, yalnız tek

adam diktatörlüğü değildir. Klik diktatörlüğü de yaşamaz. Seçimlerin getirdiği çoğunluk diktatörlüğü de yaşamaz. Denenmek istenen azınlık diktatörlüğü de... Memleket kaderini nerelere sürükleyeceği bilinmeyen en korkunç, en karanlık diktatörlük, sokak diktatörlüğüdür.

Adalet Partisi iktidarından sonra, gizli ellerin bu diktatörlüğü denemeye ve sokağı konuşturmaya zorladığını, anlatılmaz üzüntüler içinde görüyoruz.

Demokrasilerde, söz oy san-

dıklarındır. Seçim olur, sandıklar açılır, oylar sayılır, vatan-daş çoğunluğu, seçtiği vekillere dört yıllık hizmet mutluluğunu bağışlar. Anayasaya saygı budur. Seçimden sonra, söz, Büyük Millet Meclisindedir yalnız. Sokak susar, parlamento konuşur. Manzaraya bakınız: Süleyman Demirel iktidara geldiği günden beri, her sorumluluk isteyen konuda sorumsuz sokak söz sahibi!

Sokakta politika yapan her yüz, duygusunu, düşüncesini giz-

leyen bir maske taşır. Şu bağıran ağız, şu sıkılmış yumruk kımındır, bilemezsiniz.

Bir hükümet, değişen heveslerin, kabartılan duyguların, yaygınlaşan akımların zorlamasına uyarırsa, içerde de, dışarda da ne güven kalır, ne inan...

Hergün bir gösteri, hergün bir toplantı, hergün bir yürüyüş... Dağı, taşı, denizi kalkınma isteyen Türkiye'de, hangi iş, hangi bilgi, hangi zekâ, hangi sermaye kendini emniyette bilir ve taş üstüne taş koyar?

Sokak diktatörleri, daha dün, hava ordumuzu yirmibir yeni uçakla güçlendiren Amerikalıların, Süleymaniye camii çevresinde yüzlerine tükürdü.

Söz sokağa düştü mü, böyledir: Tükürük düşünce olur, tükürük duygu olur!

İnsafsız politikacı, bu günün değil, yarının kaatili: Bizi zehirlese razıyım, geleceği zehirliyor.

Demin gazetelerde okudum: TMTF'deki ödevinden çekilen genel sekreter, bakınız ne diyor: «Talebe teşekkürleri, siyasi partilerin politik çıkar ve inançlarına âlet edilmekte, zararlı fikir cereyanlarının, çeşitli maksatlar altında gizlenen oyunlarına sahne olmaktadır!»

Kendi kültür işlerini, kendi sosyal işlerini düşünüp başarı-caklarına, alçağın alçağı partizanların insafsız ve ahlaksız ellerinde, yüzde 40 dış politikaya, yüzde 53 iç politikaya vermişler taze güçlerini ve akıp giden zamanlarını...

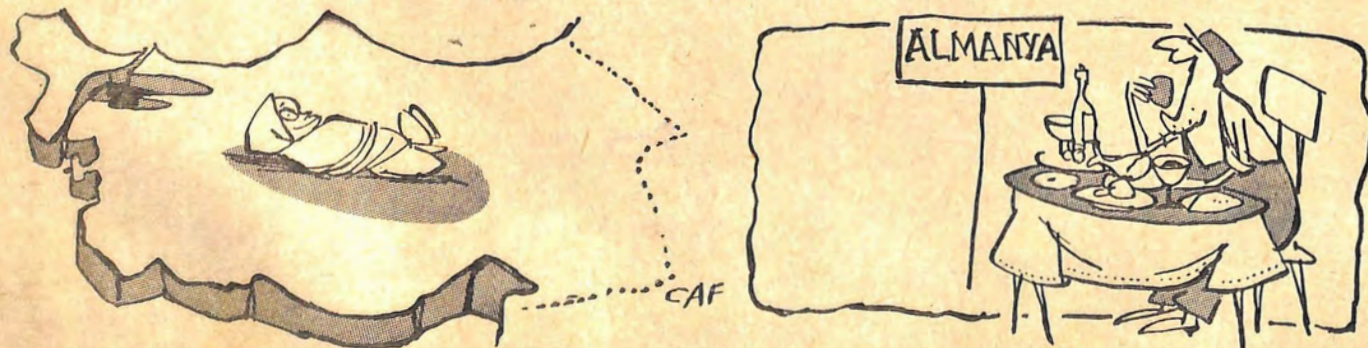
Gençler!.. Tükürüklerinizi, zamanınızın yüzde doksan üçünü çalan yüzünüzün yüzüne fırlatınız!

Sokak, Edebiyat Fakültesi değildir. Sokak, Tıp Fakültesi değildir. Sokak, Hukuk Fakültesi değildir. Sokak, Fen Fakültesi değildir.

Sokakta, söz değil, nara çınlr. Kitap değil, yumruk konuşur ve sokak konuştuğu gün, sizin bile sesiniz duyulmaz!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Yirmibin işçimiz daha Almanya'ya gidiyor. — Gazeteler —

Doğduğum yer...

Doyduğum yer!

BESLENME KONGRESİ

• ÖZBEK İNCEBAYRAKTAR •

DÜNYA Beslenme Haftası dolayısıyla geçen ayın on ikisinde, 1964'te türeyen Afrika ülkelerinden, Burundini'nin başşehri Usumbura'da yapılan beslenme kongresine, Türkiye delegesi olarak katılmıştım.

Kongre salonu, çeşitli ülkelere ait, renk renk bayraklarla süslenmişti.

Başkanlık kürsüsünde oturan Amerika delegesi Mister Sığhardson, kongreyi şu konuşmayla açtı:

— Sayın delegeler, kıymetli meslektaşlarım! Dünya beslenme kongresi dolayısıyla, beslenme konusunda ortaya atılan son bilimsel araştırmaları ve görüşleri incelemek, başlıca beslenme problemlerini tesbit etmek üzere toplanmış bulunuyoruz. Çalışmalarımızın başarılı olması dileğiyle, sizleri saygılarımla selamlıyorum.

Hepinizin malûmudur ki, dünya nüfusunun yüzde sekseni, hayvani gıda alamamaktadır. Hayvani gıdalarla beslenemeyen toplumlar, zekâca, yavaş yavaş gerilemekte, birtakım kabiliyetlerini ve meziyetlerini yitirmektedirler. Bu hususu dikkate alan birçok uluslar, son yıllarda, çerkeç, salyangoz, karınca, solucan, hattâ akrep gibi bazı hayvanları, severek, iştahla yemeye başlamışlardır. Bu gün, artık ilmen isbat edilmiştir ki, insan, hangi hayvanın etiyile beslenirse, o hayvanın bütün özellikleri, kendisine aynen geçmektedir.

Beslenmenin önemine gerçekten inanan biz Amerika'lılar, yılan, çıyan gibi haşarattan hoşlanmamakla beraber, kümes hayvanlarını, özellikle horozu tercih

etmekteyiz. Horoz eti yemeye başlayalı beri, Birleşmiş Milletler'de sık sık horozlanmamız mümkün olmaktadır. Hem, bizim yediğimiz horozların bir başka özelliği daha var. Meşhur sözdür, bilirsiniz: «Her horoz kendi çöplüğünde öter!» Bu gün için bu söz, doğruluğunu yitirmiştir. Biz, yediğimiz horozların etleri sayesinde, artık başka çöplüklerde de ötebiliyoruz.

İngiltere delegesi Mister Smith:

— Sayın başkanın görüşlerine bendeniz de katılıyorum, dedi. Biz İngiliz'ler, öteden beri, tilki, bu kalemun ve yılan balığı etlerini severek yeriz. Dünya politikasına her devirde hâkim olmamız, savaşlarda yenilesek de, masa başında parsayı toplamamız, «İngiliz siyaseti» sözünü darımsel haline getirmemiz, hele, o pek meşhur soğukluğumuz, hep bu hayvanların etleriyle beslenmemiz sayesinde olmuştur.

Rus delegesi Kuduzof:

— Bunun en güzel örneğini, ulusça, âdeta koyunlaşarak biz

verdik, diye övündü. Rusya'da, yılda, adam başına beş buçuk koyun düşmektedir. Bol bol koyun eti yiyen halkımız, rejime büyük bir uysallıkla itaat etmekte, büyük bir yurtseverlik örneği göstermektedirler. Hiçbir Rus, devletin işlerine burnunu sokarak ukalalık etmeyi düşünmez bile. Vatandaşın devlet yönetimine karışması, demokrasinin gelişmesine engel olur. İstikrarlı

rejimler, ancak koyun eti ile beslenmekle sağlanabilir.

İtalyan delegesi Sinyor Margarini Farfarana, şöyle konuştu:

— İtalya, en büyük sanat şaheserlerinin bugüne kadar kalmasını, tavşanlarına borçludur. Her yemekte tavşan eti yiyen bizler, tavşandan intikal eden korkaklıkla, az da olsa birazcık mevcut olan cesaretimizi, zamanla kaybettik. Düşmanlarımıza karşı koyarak, o, paha biçilmez sanat eserlerimizin mahvolmasına asla müsaade etmedik. Savaşlarda, hele sokak çarpışmaları olursa, düşman kurşunları, parklardaki heykelleri, müzelerdeki tabloları parçalayabilir. Çok şükür, düşmana direnmek hatâsına düşmediğimiz için, İtalyan sanatı kurtulmuştur.

Fransa delegesi Martin de Debré:

— Dünya politikasında bir kişiliğimizin olması sebebinin, etinde tarifi mümkün olmayan bir lezzet bulduğumuz domuzlarımızda aramak lazımdır, dedi. Ortak pazar ve Nato meselelerinde, burunumuzun dikine gitmemiz, ancak bu şekilde izah edilebilir.

Alman delegesi Hans Göttingen, kısaca şöyle dedi:

— Dostum Debré düşüncelerinde haklıdır. Yalnız, arada sırada, doludizgin giderken, dizginlenebilmek için at eti de yenilmesi yararlı olur kanısındayım.

Bulgaristan delegesi Kuçukucuyef, ihtiyatlı bir sesle şöyle konuştu:

— Sayın başkanın kümes hayvanları konusundaki görüşlerini benimseyen bizler, horozdan çok kazı tercih ederiz. Bu hayvanların sürü halinde sevkedilme kolaylığı olduğundan, Bulgaristan, sevk ve nakil problemini halletmiştir.

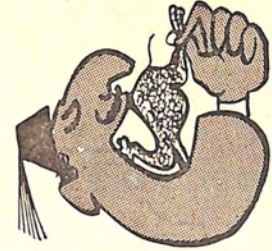
Yunanistan delegesi Yorgo Danayanis:

— Ben de sizlere, ulusal çatışmalarda başarıya ulaşmak için, keçi eti yemenizi tavsiye edece-

ğim, dedi. Yunanistan, Kıbrıs meselesindeki büyük inadını, keçi eti yemesine borçludur.

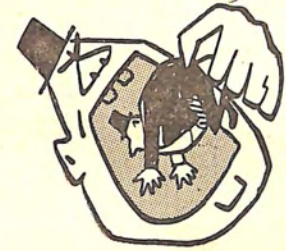
Mısır delegesi İbni Cafer El Bezzaz:

— Deve etinin lüzumu da küçümsemez, dedi. Mısır, düşmanlarına gösterdiği unutulmaz kini bu çöl hayvanından almıştır.

Ev sahibi Mösyö Kogima'nın demeci delegeleri gizli bir telâşla düşürdü:

— Babam, «Oğlum, insan etinin hali başkadır. Başka ete bakma!» derdi. Gerçekten, insan eti, hiçbir etle mukayese edilemez. En mükemmel hayvan, insan olduğuna göre, birtakım hayvan etleri yenilmesini aklım almıyor doğrusu!

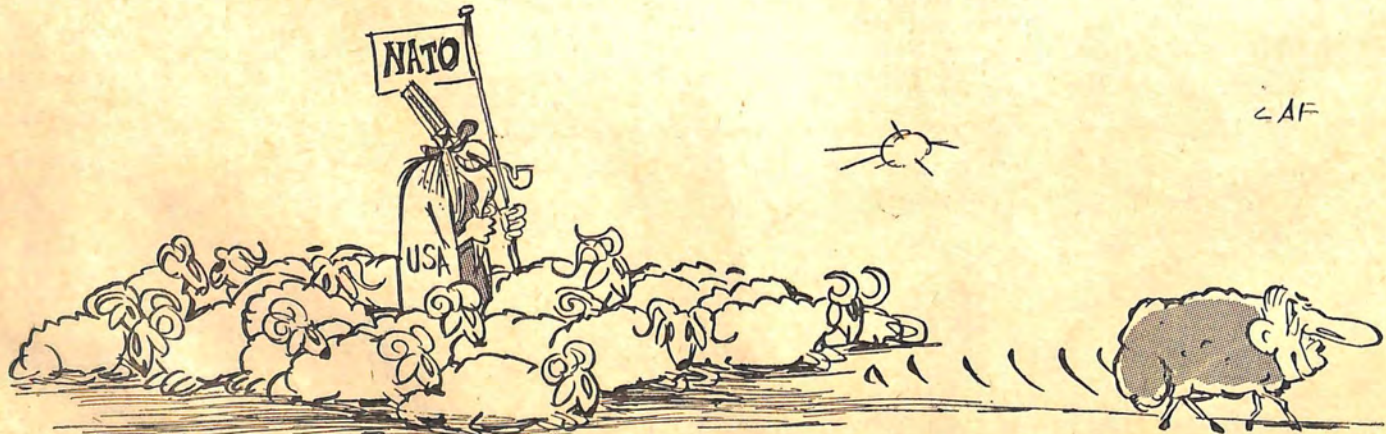
Bütün delegeler konuşmuşlar, sıra bana gelmişti. Nedense canım konuşmak istemiyordu.

Başkan isimle çağırınca ister istemez kürsüye çıktım ve:

— Sayın delegeler! Aslını soarsanız biz Türk'ler, birbirimizi yemekten, hayvan eti yemeye fırsat bulamıyoruz, deyip indim.

Özbek İncebayraktar

De Gaulle NATO'dan ayrılıyor... — Gazeteler —

Sürüden ayrılana...

BİZ, dört katlı, her katında iki daire olan bir apartı-
manda oturuyoruz. Bizim
dairemiz ikinci katta. Babamla
aynı şirkette çalışan üç sınıf ar-
kadaşı da bu apartımda otu-
ruyor.

Apartımın arkasında büyü-
cek bir bahçe var. Ama çok ba-
kimsiz, boş bir arsa gibi duru-
yor. Akşamları burda oynuyo-
ruz. Geçenlerde bir akşam yine
ordaydık. Çocuklar, babalarının
çalışkanlıklarıyla övünüyorlardı.
Sonunda konuşma «Benim ba-
bam daha çalışkan» övünmesine
döküldü.

Kardeşim Metin var ya, hani
üçüncü sınıfa gidiyor.

— Benim babam, dedi, hep-
nizinkinden daha çalışkan... O-
kuldayken hep sınıfının birinci-
siymiş.

Babamın sınıf arkadaşlarından
birinin çocuğu da,

— Yok canım... diye alay et-
ti Metin'le.

Kardeşim,

— İnanmazsan kendi babana
sor bakalım, o söylesin sana...
dedi.

Benim sınıf arkadaşım bir kız
da,

— Babam her zaman söylüyor
bize, dedi, her yıl sınıfını birin-
cilikle geçermiş.

Bu kız da babamın sınıf arka-
daşının kızıydı. Bunun üzerine
kardeşim,

— Yalancı! diye bağırıyor ona.

— Asıl yalancı sensin. Benim
babam hayatında bir kere bile
sınıfının ikincisi olmamış. Her
yıl sınıf birincisi benim babam,
anladın mı sen?

— Bal gibi de yalan işte... Se-
nin baban atmış... Her yıl sınıfı-
nın birincisi olan benim babam...

— Benim babam atmaz bir
kere...

Kardeşim bana,

— Öyle değil mi abla, babam
hep birinci değil mi, sen söyle-
sene! dedi.

Babam okuduğu bütün okul-
larda sınıf birincisi olduğunu
her zaman bize söylüyor.

Metin'e,

— Tabii öyle... dedim.

Ama gittikçe kızışan tartışma-
yı yatıştırmak için de,

— Sen aldırma, onlar öyle bil-
sinler de avunsunlar. Ne çıkar...
dedim.

Yine babamın sınıf arkadaşla-
rından birinin, bizden büyük o-
lan, ortaokul birinci sınıfına gi-
den oğlu,

— Çocuklar, dedi, hepiniz de
yanılıyorsunuz. Ne senin, ne se-
nin, ne de senin baban sınıfının
birincisi...

Metin ona,

— Pııııııı! dedi.

O çocuk,

— Bana inanmazsanız, kendi
babanıza sorun, dedi, asıl birin-
ci olan benim babamdır, hem de
her ders yılı.

— Senin baban da atmış...

— Sen onu affetmişsin... At-
mış babandır...

— Nerden biliyorsun?

— Birinci olan benim babam
da ondan biliyorum...

Tartışma bütünü kızıştı. Or-
talık karıştı. Nerdeyse bir kavga
çıkacaktı. Ortaokuldaki o koca-
man çocuğun üstüne horoz gibi

atlayan Metin'i kolundan çekip
zorla ayırdım ordan. Kardeşim,

— Yalancılar!.. Benim babam
birinci işte... diye ağlamaya baş-
layınca onu yukarı çıkardım. Me-
tin anneme,

— Babam birinci değilmiş, ba-
bam atıyormuş, dedi.

Annem kızdı,

— O nasıl söz... Şimdi ağzına
biber doldururum! diye karde-
şimi azarladı.

Kardeşim de sinip sustu. Me-
tin'i avutmak için,

— Belki de biz yanlış biliyo-
ruz, dedim, babam onlarla sınıf
arkadaşı değildi belki de...

Metin,

— Ama kendileri öyle söylü-
yorlar ya... dedi.

— Olabilir, belki yalnız bir yıl
aynı sınıfta okumuşlardır.

Benim de içime bir kuşku düş-
müştü. Merak ediyordum. Doğ-

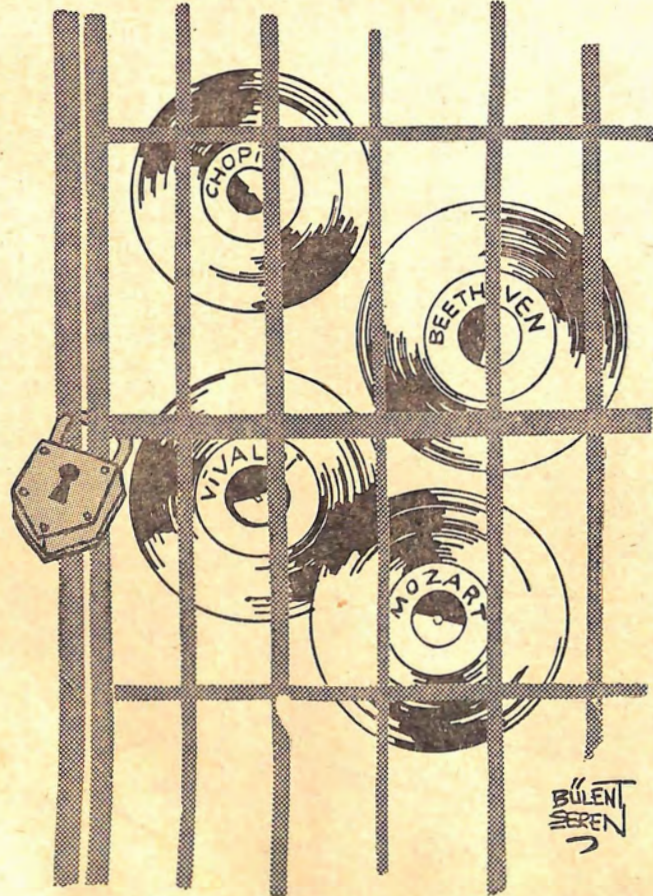
ruyu öğrenmek için akşam ye-
meğinde babama, öbür amcalar-
la bir sınıfta mı okuduklarını
sordum.

— Evet kızım, dedi, dördümüz
de sınıf arkadaşız.

Birisiyle üç yıl, öbür ikisiyle
de beş yıl hep aynı okulda, aynı
sınıfta okumuşlar. Birisi de sıra
arkadaşymış, beş yıl bir sırada
yanyana oturmuşlar.

Kardeşimi «Ağzına biber dol-
dururum!» diye azarlamış oldu-
ğu için, annemden korktuğum-
dan başka bir şey sormadım.
Ama bu soru kafamda bir dü-
ğüm olarak kaldı. Ertesi gün sı-
nıfta sıra arkadaşşıma, babası-
nın sınıfları nasıl geçtiğini sor-
dum.

Ankara'da klâsik plâklar toplatıldı.. — Gazeteler —

Diskoteks!

Kırklar meclisi

Vardım kırklar meclisine,
Beri gel hey can dediler!
İzzet ile selâm verdim,
Hoş geldin ozan dediler!

Satır, satır'mı biler,
Baykam gözyaşını siler,
Feyzioğlu dilek diler,
Kurtuldu vatan dediler!

Sağ bir yanda, sol bir yanda,
Kafa ayrı, kol bir yanda,
At bir yanda, nal bir yanda,
Uyan Süleyman dediler!

Herşey kurultaya kalmış,
Belki üç beş aya kalmış,
Kasım yine yaya kalmış,
Ufuklar duman dediler!

Kilimin dört ucu suda,
Sağ pusuda, sol pusuda,
Zil çalıyor oda oda,
Ağarıyor tan dediler!

Uygun adım sola marş marş,
Yapıyorlar yavaş yavaş...
Kırk omuza iki-üç baş,
Gerisi mihman dediler!

Her yana dökülmüş mayın,
Sözümü şerre yormayın,
Bir keşkemeş ki sormayın,
Kaynıyor kazan dediler!..

Dağların Çocuğu

— Benim babam sınıfının hep
birincisiymiş... dedi.

Konuşmamızı duyan arkamız-
daki sıradan bir oğlan da,

— Benim babam da öyle...
dedi.

Bizim sınıfta bu soruya «Bil-
miyorum» diyen üç arkadaş çık-
tı. Öbürlerinin babaları hep bi-
rinciymiş.

Anlattığım bu olaydan iki gün
sonra kardeşimin öğretmeni an-
nemi okula çağırmış. Kardeşi-
min derslere çalışmadığından ya-
kınmış. O akşam babam Metin'e
çok kızdı, bağırıyor. Sonra da önü-
ne oturup öğüt verdi:

— Oğlum, sen niçin bana ben-
zemiyorsun? Ben... Ben bütün
okul hayatımda sınıfımın en çalı-
şkanyıldım. Bir kere bile ikinci
olmadım. Ayrı değil mi bu se-
nin yaptığın, niçin çalışmıyorsun?
Bana bakıp babandan örne-
k alsana... Bak, sınıf arkadaş-
larım, hepsinin en çalışkanı ol-
duğum için, birlikte çalışalım
diye bana yanlarında iş buldu-
lar. Beni Ankara'ya çağırdılar.
Yaa, sen de babana benzemeli-
sin... Ben hep birinciydim...

Kendimi tutamadım,

— Metin de baba olunca birin-
ci olacak... dedim.

Annem ne demek istediğini
anladı.

— Koca kız, dedi, artık çocuk
değilsin ki senin de ağzına biber
doldurayım. Büyükler konuşur-
ken çocuklar susar.

Babam hiç sesini çıkarmadı.

İşte Ankara'ya geldiğimizden
beri, yazmaya değer bir bu olay
geçti başımdan.

Aziz NESİN

PAZARTESİ

Yeni-eski

Dilimizde yeni-eski çatışması sürüyor. İki tarafın da hastaları var. Kimi, Osmanlı çağına kalmış üslubu ve kelimeleri kullanmakta devam eder; kimi de yazısını hiç duyulmamış kelimelerle öylesine bezer ki, anlaşıl-maz bir şey olur.

Ancak iki tarafın da bazı keli-melere dayanıp kendi davasını haklı çıkarmaya çalışması bir çeşit hokkabazlığa benzer. Çünkü eski kelimelerin de güzelleri vardır, yenilerin de... yeni kelimelerin çirkinleri de vardır, eskilerin de... Eğer şahit göstermek istiyorsak, dilediğimiz kadar bulabiliriz. «Temayül» di-yeceğimize «egilim» dersek daha iyi etmiş olmaz mıyız? Ve «ha-yal» yerine «img» olur mu? «Ha-yalim» yerini «imgem» kelimesi tutmaz tabii... Konuşma dili za-ten kendine uygun geleni bulup, yerine koyar, sanatçılarımız ve dil uzmanlarımız da Türk dili-nin imkânlarından faydalanıp yeni kelimeler üretirler.

Dil konusunda Ezop'un dilini de hiç unutmamak gerek. İyiye de kötüye de aynı dille yönel-mek mümkün:

- Dilini eşek arısı soksun.
- Dilim seni dilim dilim dile-yim, her başıma geleni senden bileyim.
- Dilin kemiği yok.
- Dilin cirmi küçük, cürmü büyük... gibi nice ibret alınacak söz vardır Türkçede...

Kaba sofulardan biri hocaya danışmış:

— Hocam frenkçe cehennem dilidir diyorlar, öyle mi?

Hoca:

— Eğer öyle olsa bile gene öğ-renmek lazım, çünkü nereye gi-deceğimizi bilmiyoruz. Cehenne-me gidip ehl-i cehennem dilini bilmemek bir başkaca azap o-lur... demiş.

Eski dilde nice değerli kitap var, yeni dilde nice değerli ki-tap yayınlanıyor. İkisinden de çıkmak gerek. Ne eskiciler ye-nicileri aforoz edebilir, ne de ye-niciler eskicileri...

SALI

Sylvia

Sylvia uzunca boylu, siyah saçlı, yeşil gözlü bir Alman dil-beri. Daha 17 yaşında. Almanya-da bir Türk gencine vurulmuş. Kalkmış Türkiye'ye gelmiş. Üç o-dada yaşayan yedi kişilik bir aileye gelin olmuş. Onlar ne yerse o onu yemiş, onlar ne içerse o onu içmiş. Müslüman da olmuş. Gene de kocasına yara-namamış. Delikanlı dövmeye başlamış Sylvia'yı. Kıskançlık krizleri geçirirmiş ve dayağı bastıkça da:

«— Türk erkekleri karılarını döverler; ya bu deveyi güdersin, ya da bu diyardan gidersin...» demiş.

17 yaşındaki gelin dayanama-mış bu işe:

«— Peynir ekmek yer yaşı-rım, ama dayak yiyip de yaşıya-mam...» diye mahkemeye baş-vurmuş.

Türk erkekleri karılarını dö-verler mi, dövmezler mi? Bizde «Dayak Cennetten çıkmadır» di-ye bir lât vardır, ama buna kar-şılık:

2 gün

«— İyi bir şey olsa Cennetten çıkmaz, orda kalırdı...» diyenler de vardır.

Karısını döven erkek de var-dır, kocasını döven kadın da. Hattâ kafayı çekince bıçağı çekip erkekleri yaralayan kabadayı ka-dınlarımız da vardır.

Demek ki talihli Sylvia'ya «Dayağın Cennetten çıkma» ol-duğuna inanan bir koca düşmüş. Şimdi Sylvia Almanya'ya dö-nünce:

— Türk erkekleri karılarını dövüyorlar... diye konuşacak.

Kızını dövmeyen dizini döver, ama Alman karısını döven de dizini dövmek zorunda kalıyor anlaşılan.

ÇARŞAMBA

Çöpçü

Anadoluda bir ilçe Belediye Reisi'nden yoksun kalacak. Çün-kü ilçenin Belediye reisi Alman-yada çöpçülük bulmuş gidiyor.

Pek acı bir hikâye bu! Türki-yede Belediye Reisi'ği Almanya da çöpçülüğe mi eşit oluyor? Eğer öyleyse vah halimiz!

Viyana kapılarına dayanmış atalarımızın çocukları demek ki

Viyana kapılarını omuzda çöp-çü süpürgesiyle aşmak durumun-da kalıyorlar.

Çünkü Almanyada bir çöpçü-nün maaşı bizde bir milletvekili-nin maaşını geçiyor.

Yıllardan beri Türkiye'de çöp-lerimizi değerlendiremiyoruz di-ye yakınır dururuz. Nice yabancı şirket «Çöplerinizi denize dök-meyin bize verin» diye teklifler yapar İstanbul Belediyesine.

Çöplerimizi yabancılar değ-erlendirdikleri gibi çöpçülerimizi değerlendirmek de onlara dü-şüyor.

Ne çerden çöpten toplum ha-line girdik biz!

PERŞEMBE

Fransız fıkrası

Jan ile Jak çok iyi arkadaş imişler. Ama Jak, Jan'ın karısı ile gizlice sevişirmiş.

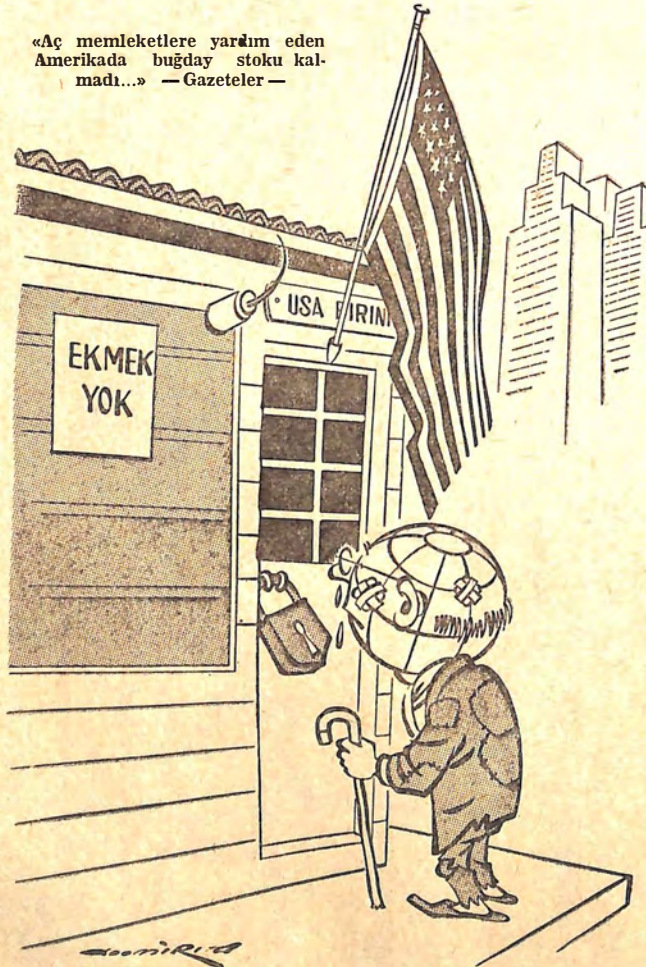
Bir gün Jan'ın karısı sizlere ömür.

Cenaze töreninde Jak, Jandan daha kederliymiş.

Bu hali gören Jan teselli et-miş arkadaşını:

— Üzülmeye Jak, demiş, yeniden evleneceğim.

«Aç memleketlere yardım eden Amerikada buğday stoku kal-madı...» — Gazeteler —

Yazısız

CUMA

Hacı

Mekken'den dönmekte olan bir Hacı hafilesinin başkanında 139 adet sahte 500 liralık bulunmuş. Hacı Başkan:

— Bir suçtur işledik... diye konuşmuş.

Eskiden:

— Çök hacıların çıktı haçı zir-i begalde... derlerdi.

Hacıların yerini sahte banknot mu tutuyor şimdi?

Bektaşî Babası camiye gitmiş. İmam ellerini kaldırmış Allaha yalvarmış:

— Yarabbi, bana iman ihsan eyle!

Baba Erenler de ellerini açmış:

— Yarabbi bana bir şişe rakı ihsan eyle!

İmam köpürmüş:

— Bre köftehor, bu ne biçim dua, ne cür'et, Allahtan böyle şey istenir mi?

Bektaşî:

— İstenir imanım, istenir, de-miş, herkes kendinde olmayamı ister, sende iman yok istersin, bende rakı yok isterim.

Tanrıdan rakı bile istenir, sahte beşyüzlük istenir mi?

Hacı Başkan, rakı da değil sahte banknot istemiş ki herhal-de Hac dönüşü yüklenmiş gel-miş; İmanı tam bir kalpazan imiş anlaşılan.

CUMARTESİ

Erkek ve kadın

Londra Tıp Cemiyeti bir rap-or hazırlamış. Buna göre «Er-keklerin formda kalması» tama-men eşlerinin elinde imiş. «Ka-dın madem ki mutfağı idare ediyor, erkeklerin şişmanlaması veya ölçülerinde kalması onların pişirdiği yemeklere bağlıdır.» diyorlarmış İngiliz uzmanları.

Bizim mutfağımız genellikle hamur işlerine fazla yer ayırdığı için Türk erkekleri topludurlar. Oysa kadınların beğendiği erkek-ler de şöyle tıg gibi, dal gibi, göbeksiz cinsindendir.

Peki hanımlarımız niçin er-keklerimize hamur işleri yedirir dururlar?

Hanımın biri:

— Çünkü şişmanlasın da hiç-bir kadın kocama dönüp bak-masın... dedi zalim zalim.

Ama ne var ki bunu söyleyen hanım da şişmandı.

Bir dirhem et bin ayıp örter devri geçti şimdi, bin ayıp bir dirhem etten doğar devri geldi.

PAZAR

Sosyal adalet

Fatih Sultan Mehmet bir gün sarayından çıktığında bir fakir dervişe raslamış. Derviş keşkü-lünü uzatmış.

Bir altın atmış Padişah keş-küle...

Derviş:

— Ben senin biraderin olayım da bir altıncık veresin, uygun mudur? demiş.

Sultan:

— Neden benim kardeşim olu-yormuşsun?

— E, hep Âdemin oğulları de-ğil miyiz?

Sultan Mehmet yavaşaça:

— Haydi derviş, demiş, sen bir altın al da git. Zira öteki kardeşlerimiz kardeş olduğumu-zu bilirlerse, ne sende bir altın kahr ne de bende, bin altın ka-hır, hissemize belki bu kadarı da düşmez.

Çankayanın yeni sakinleri

Çankaya'ya yerleşen «normal» bir Türk ailesidir... Uzun zaman-danberi ilk normal «ailedir»... Açıklyacağım açıklyacağım, kim-se çabucak gocunmağa başlama-sın diye...

İlk Cumhurbaşkanı'yı yalnız adamdı. Büyük düşünceler, büyük aksiyonlar adamıydı... Onun öyle çocuklu böcekli, merdivenlerde koşuşan bir aile etrafı ol-ması beklenmezdi.

İkincisi... «ailece» hemencik, bir aristokrasi, teşkil etmişti... Kapalı surlar arasında yaşayan bir aile... Şimdi biraz değişti, haşarı damatlar, haşarı torunlar katıldı da, azıcık şenlendi... Ama gene bir «Cumhuriyet aristokra-sı»sıdır!...

Üçüncüsünün ailesi... (Torun-lar falan da vardı halbuki), ge-ne bir Buckingham sarayı at-mosferine girdi, son derece im-tiyazlı, torunların bukleleri bile bir nevi protokola göre döndü-rülmüştü. Neden girilir ki böyle «havalara»?

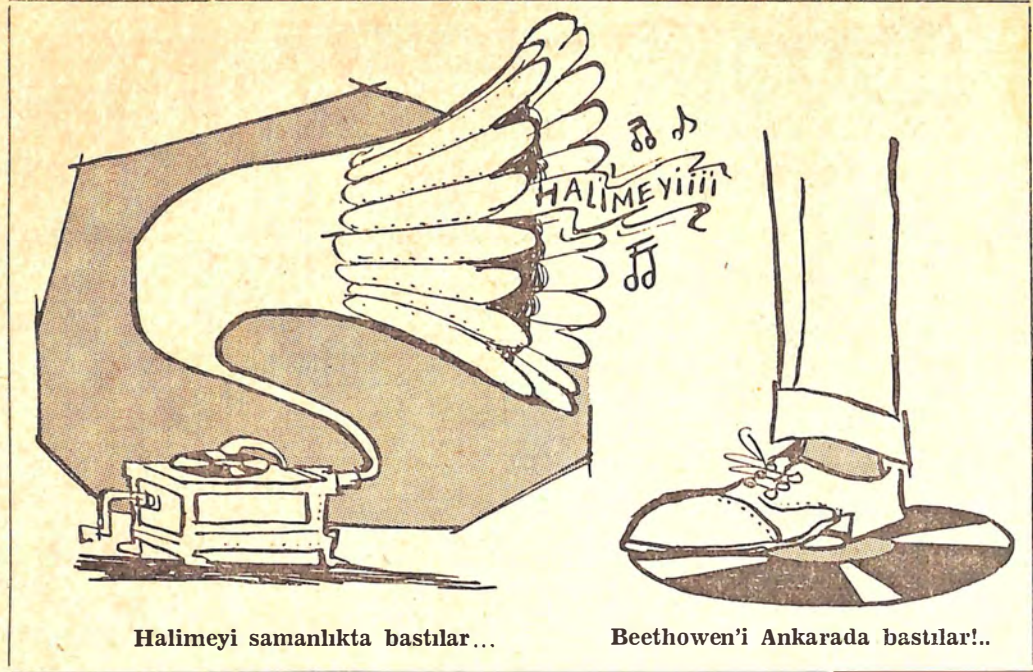
Dördüncüsünün kü... Dördün-cüsü, bir ihtilâl Cumhurbaşkanı-ydı... Havasında bir «yerleş-memlilik» vardı. Ailesi «devlet-in» dışında kaldı...

Şimcik, Çankayadaki, beş to-run sahibi, gürültülü, patırtılı, gelinli, damatlı, normal bir Türk ailesi... Bizim ortamı «Jacqueli-ne Kennedy» temsil etmeyecek ya!... Jacqueline Kennedy der-ken hayranlıktan ayılıp bayıldı-ğımızı zannetmesinler... Varlıklı, şımarmış, dekoratif, ihtişama alışık, demek istiyoruz...

Feodalların hanımları gene bu-run kıvırıyor:

— «Aaa... tebrikleri bir emp-rime elbiseyle kabul etti... (Ba-yan Sunay)... Altında bir tri-panty (yeni Amerikan korseleri) bile yoktu»...

E sizler, tebrike gidenler, o-nun yerine mateme girmişçesine siyahlar içindeydiniz ya!... Al-tınızda, her türlü fişkırmayı en-gelliyeen meşhur tripany'ler var-

dı ya... Üstelik üzerinizde de gümrüğü ödenmemiş «postlar» yeter... Bırakın yeni Cumhur-başkanının ailesi, olduğu gibi kalsın, orta halli ve en yüksek makama geçen bir Türk ailesi...

Yeni Devlet Reisinden herhal-de memnun olanlar vardır... Var-dır ki seçtiler. Biz, «emprimeli» ve «tripantisiz» ailesinden mem-nunuz... Biz bu fakir halkla iliş-kisini kesmemiş, sıcak, tabii, mü-tevazî insanlar istiyoruz!... Tri-panty her bit pazarında vardır, yeter ki biraz amerikanize ola!

T. Zaim'in resim sergisi

Bundan seneler önce, her fırcayı kapam garip dulun ressam ilân edilmediği devrede, bir DEVLET resim sergisi açılmıştı. Devlet, o sıralar-da, resim sergileri açardı. Devlet o sıralarda, ödülleri verirdi. Devlet o sıralarda klâsik çeviriler serisini sıralatıyordu harıl harıl... Sonra, Devlet niye bütün bunlara küstü, Allah bilir!

Sergi Devlet Tiyatrosundaydı. O zamanlar, iki uzun salondan bir-leşmiş bir yapıydı Devlet Tiyatro-su. Üç genç ressam ödül almıştı: Selim Turan, Turgut Zaim, Hakkı Edip Köseoğlu...

Anadoluya salmıştı Devlet genç ressamları, ve genç ressamlar, ser-giye Anadoluyu getirmişlerdi ren-gârenki!

Üç tablonun önünde durmuştum:

Bir tanesi «Avşarlar Yaylaya Doğ-ru» diye adlandırılmıştı. Masma-viydi Anadolu bu tabloda. Sonra bir Yörük kızının... Yörük kızı güc-lüydü. Ceylân ceylân gözlüydü. Ka-lın kolları küt parmaklıydı: Gene ar-kasında masma-vi Anadolu uzanıyor-du... İddiasızdı resimler. Kopya de-şillerdi.

Üçüncü tabloda, kabak kafalı, kütür kütür yanaklı bebeler vardı. Gelinler vardı, gene Ceylân Ceylân gözlü... Dünyanın en şirin sıpaları vardı, gözleri kara kara...

Turgut Zaim... Bu isim o zaman yeni yeni resim çevresinde dolaşı-yordu. Havuç rengi bir yüzü var-dı çilli. Kumral saçları. Hücumu geçecekmiş gibi bir yürüyüşü... Mahcuptu çok, öyle «satış» falan yoktu... Hiç özel sergi açmadı!

Seneler geçti. Turgut Zaim, ken-dinden de şikâyetçi, gelinler döktü tualine, halıcı kızlar, bayram yer-leri, gene o şirin şirin minik sıpa-lar... Tabii bizde sanatçı, yalnız sanatıyla geçinemez. Devlet tiyat-rosunda da dekoratördü Turgut Zaim, bu onun sanatını epey hır-paladı, kendini de... Ama adları bile buram buram Anadolu tüten iki kü-çük kızını, Oya ile Şirin'i ve karı-sını geçindirmeğe mecburdu... Ve nice perdeler Turgut Zaim dekorla-ryla kalktı, Turgut Zaimin dekor-larıyla indi!

Ankara, Sanat Tiyatrosunun kar-sısında, yeni bir sanat galerisi açıl-dı. Sergiler birbirini izliyor. Son

sergi Turgut Zaimindir, eski eser-lerinin... Sanatseverler, Devlet depo-larından tutun, özel koleksiyonlara kadar taramışlardır.

Yirmi yılın emekleri, asılmıştır galerinin duvarlarına: Gülümseyen, kaynaşan, berrak bir Anadolu... Bir hâtıra defteridir bu sergi, hem Tur-gut Zaim için, hem memleket için...

Belki Turgut Zaim büyük bir ya-ratıcı değildir. Bir ekol yaratmış-tır ama... Bir nevi «Türk stili» re-sim... İlk yolu açan o olmuştur, içten, karınca karınca gayreti... O yoldan kendisinden daha büyük bir istidat, eğer doğarsa, kolaylıkla yü-rüyebilir. Turgut Zaim o istidada «iz» hazırlamıştır...

Kendisi bugün Gülhane Hastaha-sinde. Tedavide. Yıpranmıştır, bu ortamda sanatkarın yıpranacağı gi-bi. Duvgulu kişinin yıpranacağı gi-bi. Yıpranmıştır amma, sanat gale-risinin duvarlarında, masma-vi bir Anadolu. zinde, güçlü, gülümseme-ktedir: «Sen yıprandın ama beni ya-şattın!» dercesine...

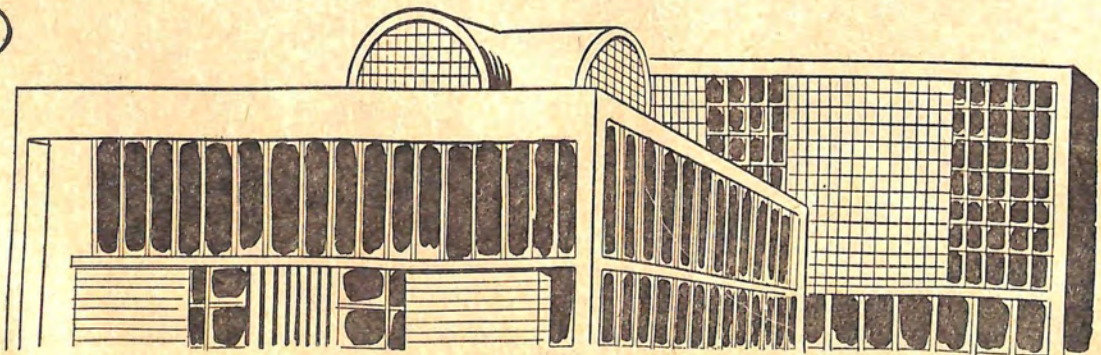
— «Yahu baska şev yapmak isti-yorum. hep yörük gelini çıkıyor... Sıpa çıkıyor... bayram yeri çıkıyor, n'apayım?»

İyi ki baska şev yapmadın. Ana-dolu tutkulusu Turgut Zaim... İyi ki!

Sana Akbabanın gaçasından yltz-binlerce selâm... Onun da duvgu-landığını seziyorum su anda. Kolay kolay da duvgulanmaz o... Geçmiş olsun... Her şey geçer!

Nimet ARZIK

İstanbul Belediyesi parasızlık içinde...

Saray kapısında!

Müdür-Toto

Muzafer İzgi

A H şu imza!.. Kim icat etmiş tir bu kargacık burgacık isim yazmayı bilmeim ki... Mutlaka sivri aklının biri can sıkıntısıyla kâğıt üzerinde ismini karalarken, bu büyük keşfin mucidi olmuştur... Son defa evrakımı elime tutuşturan memur:

— Müdüre imzalat, tamam!.. dedi. Müdür odasına gittim. Kapı koluna davranıp tam içeriye gireceğim sırada, orada bekleyen bir sürü adam kahkahalarla güldüler...

— Ne gülüyorsunuz yahu? Pantolonumun arkası mı delik? diye sordum.

— Yok arkadaş yok, dediler.

— Ne yok?

— Müdür yok, müdür!..

— Eee, ne var yani bunda gülünecek?

Yine güler yüzle:

— Hakhsın arkadaş, dediler...

Geçtim, ben de kalabalığın arasına karıştım. Bir saat kaynamam, bir saat da ölen annemi düşündükten sonra tam gözlerim sulanmıştı ki, elimdeki evrakım geldi aklıma. Yanımda uyuklamakta olan adama sordum:

— Ne zaman gelecekmış müdür?

Adam, boş bidon yuvarlanır gibi bir horultu çektikten sonra, sayıkladı:

— Uyu arkadaş, uyu!

— Ne uyuması be birader, dedim, biz buraya uyumağa mı geldik, evrak imzalatmağa mı?

— Başka türlü vakit geçmez ki!..

Sağımdaki sordu:

— Bugün mü geldin arkadaş?

— Evet...

— Amma sabırsızsın ha!.. Dur bakalım, şöyle bir hafta geçsin aradan... Uyu...

— Sen yanlış anladın galiba arkadaşım, ben devlet memuru olmağa gelmedim ki buraya, dairede uyuma talimleri yapayım, evrakımı imzalatmağa geldim.

Adam, ters ters baktı suratına:

— Biz sanki kayıf için mi geldik? Biz de evrakımızı imzalatmağa geldik...

— Hiç şikâyet etmediniz mi?

— Kime şikâyet edeceksin? Ufak memurlardan başka kimse yok ki dairede.

O sırada hademe yaklaştı yam-muza:

— Bozgunculuk mu yapisen? diye sordu.

— Git işine yahu, dedim.

— Kime get deyisen ulan!.. Bugüne bugün senin karşında müdür odacısı resmiyetinlen bulunuyom...

Biraz daha konuşsam, belli ki adam, ya gomonis, diyecek; ya da grevci diyecek, en iyisi hiç sesimi çıkarmamaktı.

Millet, birer ikişer kanapelerde büzülüp uyuklamağa başlayınca, ben de kendimden geçip bir köşede uyuya kalmışım... Rüyamda, tam müdürü boğacakken acı bir zil sesiyle uyandım. Odacı:

— Hadi baham, masayı bitti, di-yordu... Paydos!

Memurlarla, esneme yarışı yapı-yapa çıktık daireden.

İkinci günü sabahleyin hademelerden evvel geldim daireye... Biraz sonra bizim grup, ve gruba yeni katılmış iki kişi daha çıkıp geldiler. Kimse, hademeye müdürün ne zaman geleceğini soramıyordu. İçimden, en akıllı olanlar, birer minder getirmişlerdi altlarına... Başladık yine uyumağa... Öğle paydosu olunca herkes sefertasını açtı, ne varsa yedi... Ben de helva ekmekle öğünüümü savdım. Ondan sonra öğle uykusuna daldık... Yine akşam üzeri zil öttü, yine esneme yarışı yaparak çıktık gittik daireden... Kendi kendime:

— Eh, dedim, bu kadar adamın sabrı taşmıştır artık, yarın mutlaka hiçbir gelmez...

Nerde!.. Ertesi sabah erkenden doluştuk yine müdürün kapısına... Hem günler geçtikçe insan daha tedbirli, daha düşünceli oluyordu. Transistorlu radyomla, bir de bataniye alıp gelmişim... Arkadaşlara baktım, birer kiloya yakın fındık fıstık getirmiş yiyorlardı... O gün, nedense hiç kimseyi uyku tutmadı... Aramızda bir başkan seçerek, onun idaresinde fıkralar, masallar anlatıldı; bulmacalar çözdük... Fıkraların, masalların sonunda da hepimize bir ağırlık çöktü ve akşam üzeri derin bir uykuya daldık. Zil sesiyle uyanınca, hademe:

— Siz uyuyun böyle hor hor, müdür beg geldi de getti, dedi...

Benden başka başına vuran olmadı... Çünkü hepsi de, hademenin bu soğuk şakasına alışmışlardı. Minderleri, yastıkları topladık ve evin yolunu tuttuk...

Üçüncü gün, kulaktan kulağa bir haber dolaşmağa başladı:

— Müdür bey bugün mutlaka gelecekmış!..

Boş duran insanların psikolojisi-ne uyarak, bu haberdan hemen bir oyun icadettik... Oracıkta otuzbir kişinin iştirakiyle — Müdür Toto — oynadık... Onüç kişi, gelecek di-yordu, onsekiz kişi de gelmiyecek, diyordu... İkibuçuk liradan tam yüzüdi lira elli kuruş toplanmıştı... Akşam üzeri en büyük ikramiye-yi, on kolon — Müdür gelmiyecek — oynayan hademe kazanmıştı...

Üç günde, hademeye bir maaş tutarında ikramiye ödedikten sonra, işin dalgasını öğrenerek, bizi enayi yerine koyan hademeyi zengin enayekten vazgeçtik... Artık, aramızda bulunan Osman Sabırsız isimli bir vatandaşın sabrı taşmıştı. Kanapeye çıkarak:

— Arkadaşlar, bu böyle olmaz, dedi. Nedir bu bizim çektiğimiz çile yahu?.. Bu işin, burada usanmadan beklemenin bir çaresini bulalım... En iyisi yarından tezi yok, gelirken tavlâ, domino, oyun kâğıtları getirilim!..

İkinci gün, tavlâlarla, oyun kâğıtlarıyla doluştuk müdürün kapısına... Allaha, hiç kimse ağzını açıp seslenmiyordu bize... Belki de görmüyorlardı bizi, Altıncı günü sabahı daireye geldiğimizde, hademe:

— Oh olsun işte size, dedi.

— Hayrola, n'oldu? dedik.

— N'olursi var mı gardaşım? Siz ağşamınan beşde gettiniz, beşi yarım saat geç de müdür beg geldi...

— Tüüü!..

Bu defa herkes kafasına vurdu... Kafasına vuran, koştı gitti...

— Bunlar nereye gittiler? dememe kalmadı ki, her biri bir şilteyle dönüp geldiler... Hademeye, öğle ziyafetini okkalı tarafından çekip, bir paket sigara da cebine yerleştirdikten sonra:

— Eh, sen bilirsın artık, dedik, aman gözünü seveyim, ağzını açma da geceyi burada geçirelim!..

O gece saat 24 e kadar müdürün kapısının önünde tatlı tatlı kestirdik... Gece yarısı da, sessiz sedasız çekilip gittik...

Yedinci günü, burama gelmişti artık... N'olursa, olsun deyip, kanapelerden birinin üzerine çıkarak:

— Arkadaşlar, dedim, ben müdür beyle evinde görüştüm; verin evraklarınızı, imzalatıp geleyim!..

Üüüü, siz adamlardaki yeniden doğuşu görecektiniz... Sevinçten, gençler ye-ye-ye oynadı, ihtiyarlar kasap havası... Tam otuzbeş kâğıt tutuşturdular elime...

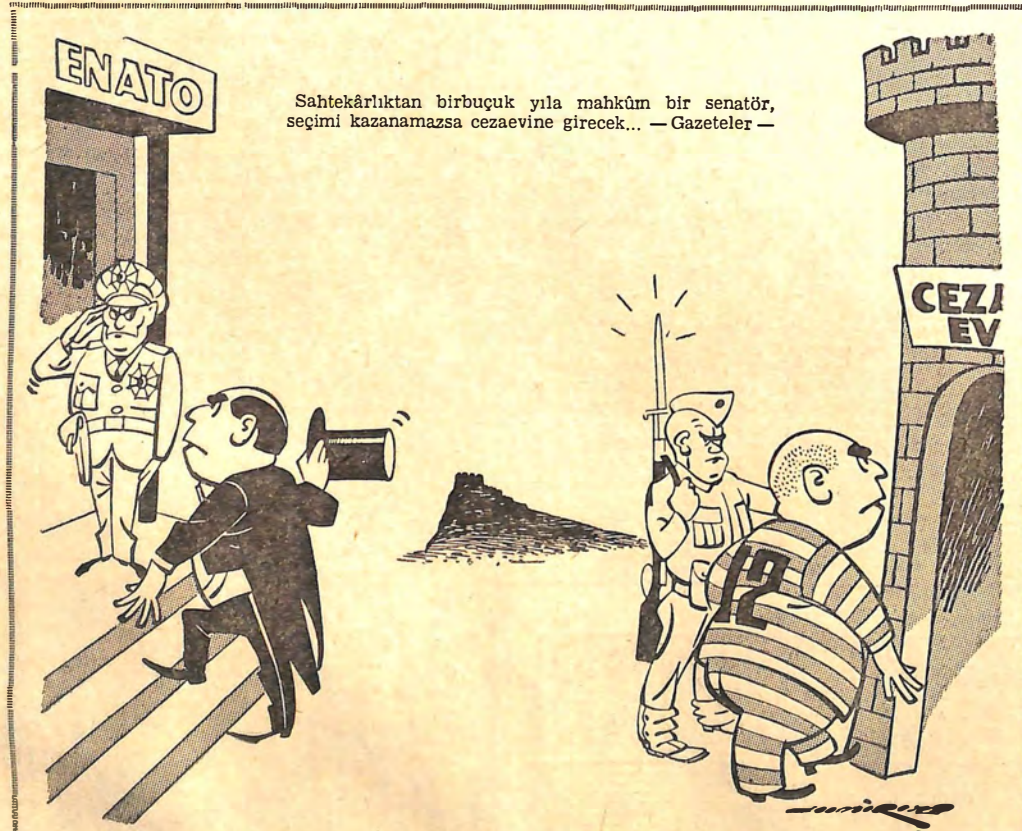
— Siz bekleyin, şimdi geliyorum, dedim.

Hademeyi bir kenara çekerek müdürün adını sordum:

— Vasfi Vazifesever, dedi.

Koştum, ilk gördüğüm kahvenin birine bahlıkama daldım. Çıkardım dolmakalemimi, önce kendi kâğıdımın altına yana yatmış bir V harfi kondurdum. Sonra da, Dalgayisever yazıp, bir güzel karaladım... Otuzbeşinci imzayı da atınca, yeni bir imzaya kavuşmanın sevinciyle olduğum yerde zıplamağa başladım. Koştum daireye... Arkadaşlar beni hacdan gelir gibi karşıladılar... Kimi elimi öpüyordu, kimi de eteği-mi. Evraklarını dağıttım... Evrakını alan, polis görmüş sabıkalı gibi koşmağa başladı...

İnanır mısınız, hiçbirinin işi de, hiçbir daireden — Bu imza sahtedir — diye geriye dönmedi...

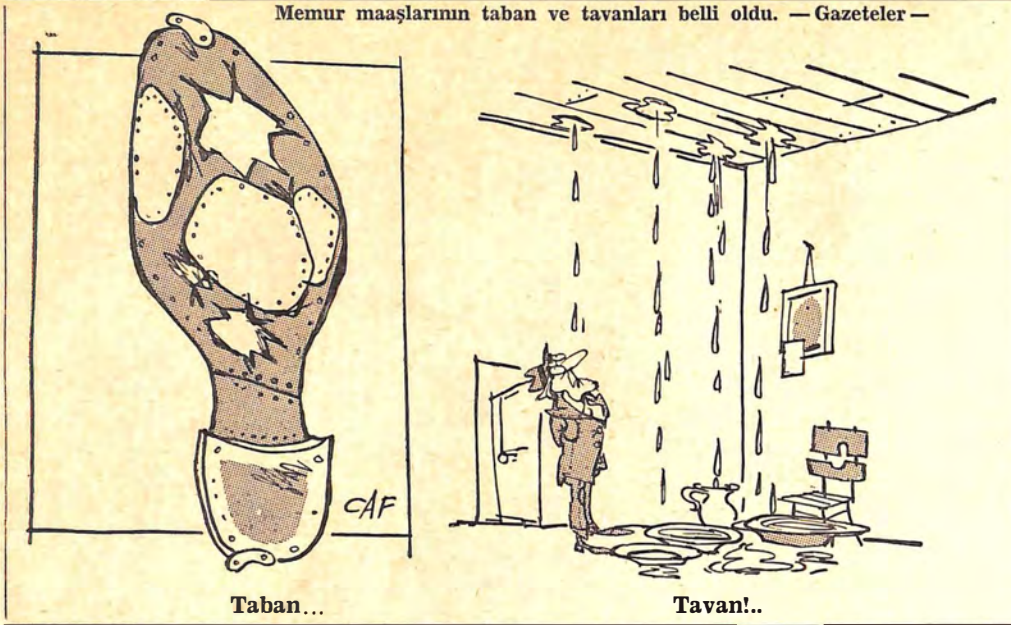

Sahtekârlıktan birbuçuk yıla mahkûm bir senatör, seçimi kazanamazsa cezaevine girecek... — Gazeteler —

Hangisi sahte?

Muzafer İZGÜ

Memur maaşlarının taban ve tavanları belli oldu. — Gazeteler —

Taban...

Tavan!..

YÜRÜMEK İSTER!

Vakit akşama yakın «Sabah şerif hayrola!»
Bize zarar getirir eğilmek sağa, sola!
Elime imkân geçse defterimizi Molla:
Bir anda dürmek ister,
Devrim yürümeğe ister!

Doğruyu göstermişken hepimize Atalar,
Neden tekrarlanıyor aksaklıklar, hatalar?
Nutukçunun başına atılan yumurtalar:
Önce çürümek ister,
Gülüp yürümek ister!

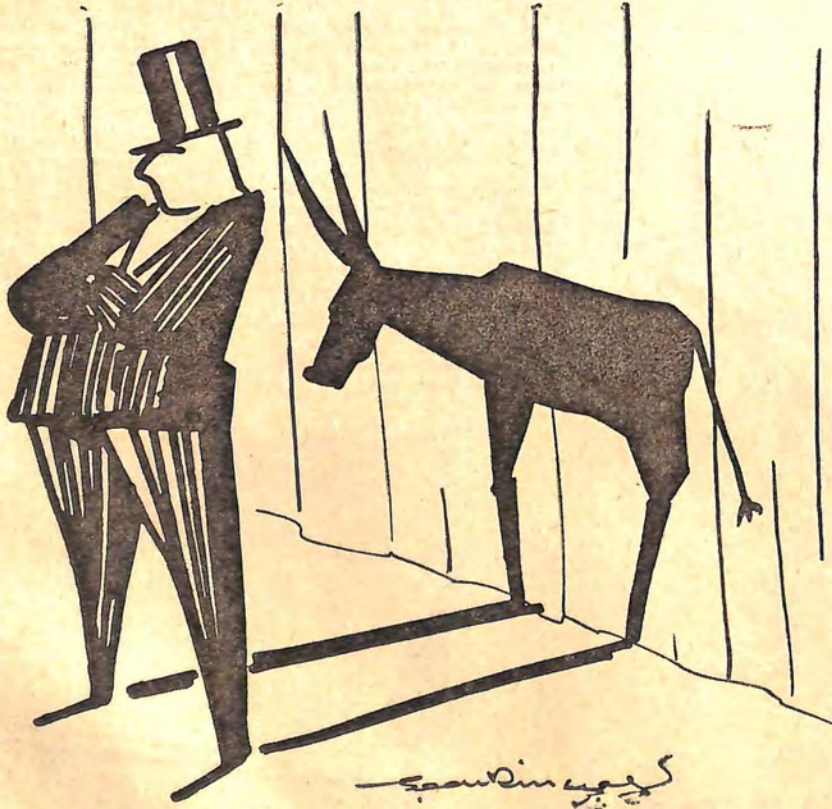
Geri kalmışımızda en çok kimin suç payı?
Eşek fazla amırır bol bulunca arpayı!
Tarlada zamanında işletmezsen çapayı:
Otlar bürümek ister,
Zorla yürümek ister!

Tefrik edilemiyor silik, sönük hedefler,
Neye yarar sonradan yakınmalar, esefler?
Artıkça ortalıkta çirkinlikler, çirkefler:
Gören öğürmek ister,
Hızla yürümek ister!

«Esiri aşkın olduk ey hürriyet» uğrunda!
Bir çok âmirin hâlâ mantık yok buyruğunda!
Deligine sığınan fareler kuyruğunda:
Kabak sürümek ister,
Tın tın yürümek ister!

Kirli çamaşırlardır ortalığa dökülen,
Unutmamak gerek ki: İyi güler, son gülen!
Fazla azgınlığından azı dişi sökülün:
İtler ürümek ister,
Kervan yürümek ister!..

Salâhattin KUTLU

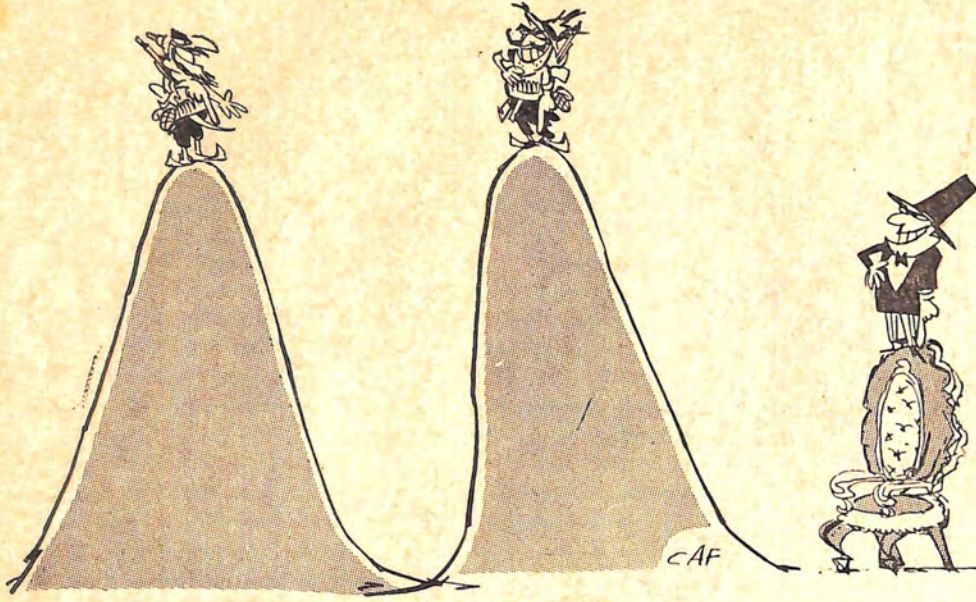

Eşğin gölgesi gene sahnede!

İstanbul çamur yağdı..
— Gazeteler —

Partiler — Mecliste lâzım olur!

Bu benim...

Bu benim...

Bu da benim!..

Full - time!..

— Full - time (Tam çalış-
ma) tatbikine başlandı —

Terbiye dersi

İyi kalpli, herkesin yardımına koşan yaşlı bir kadındı. Yalnız bir tek kusuru vardı: herkese terbiye vermek âdetindeydi.

Bir gün evinde bazı ufak, tefek tamirat yaptırmak için bir ustayı çağırmişti. Ustanın traşı uzamış, saç, sakalı birbirine karışmıştı. Yaşlı kadın onun bu halini görünce kendine has terbiye verme usulü ile sordu:

— Sizce bir insan haftada kaç defa traş olunmalıdır?

Usta, yaşlı kadının yüzüne bakarak:

— Hanımefendi dedi, açıkça söyleyim ki, dudaklarınızın etrafındaki kıllar çok sayılmaz, onun için haftada bir defa traş ederseniz kâfi gelir!

Gerdanlık

Genç ve güzel kadın, vitrindeki değerli ve güzel inci gerdanlığa bakarak yanındaki sevgilisine döndü:

— Aman ne şahane gerdanlık!

Cimriligiyle tanınan sevgilisi hemen lâfını kesti:

— Hayatım, güzelim ben o eşsiz ve bembeyaz gerdanımı hiçbir şeyle kapamana taraftar değilim, çok yazık olur!..

— Daha fazla soyunm
— Peki, nişan yüzüğü

BÜYÜK

* Bir otomobil tamirhanesinde « uzun ömür versin» yazılı bir levha var

* Aptallık ile zekâ her zaman ke-
işte ve her yerde kendisini göstermek
hıkları seyretmek için yeride kalır.

* Tabiatın en zevkli ve en ilâhî e-
sanlara ki, bu kâhkahaları mütemadiy-

* Akılsızın dili kalbidir. Akılının

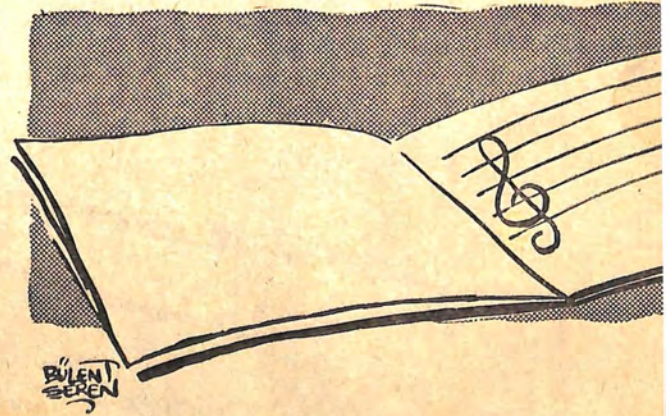
* Dünyada bir teselli vardır: boş

* Bir kadına «güzelisin!» de, deri

* Güzel bir kadının tırnaklarını

meşgul olduğu zamandan daha uzundu

* «Kendini tan» meşhur sözüne l-
seye söyleme!»

— Ulan, kim çizdi bu s

ıyıyorum!..
armayın!..

FLAR

kullanan kadınlarımıza Allah

isterirler. Çünkü aptallık her
den gider. Zekâ ise bu aptal-

kahkahasıdır. Ne mutlu o in-

ir.

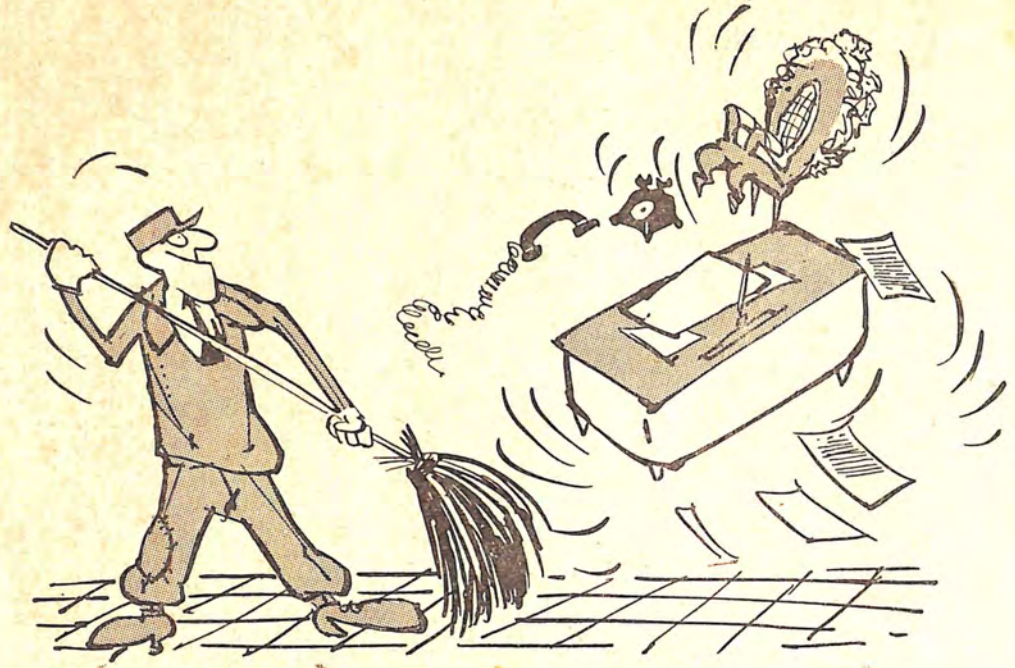
ir..

için sarfettiği vakit, aşkla

eklemek lâzımdır: «Ve kim-

tarımı buraya?..

Yazısız

Hediye

Hediyelik şeyler satan bir ma-
ğazaya giren genç bir adam, gü-
zel tezgâhtara sorar:

— Bir kız için hediye istiyö-
rum.

— Çok genç mi?
— O kadar değil.
— Güzel mi?
— Denmez..
— Şık mı?
— Bence hayır!..
— Zengin mi?
— Hayır.

— Sevimli mi?
— Değil, fakat bırakın bunları
da bana ne tavsiye edersiniz?

— Size yapacağım yegâne tav-
siye, başka birisini bulup ona
göre hediye alınız!

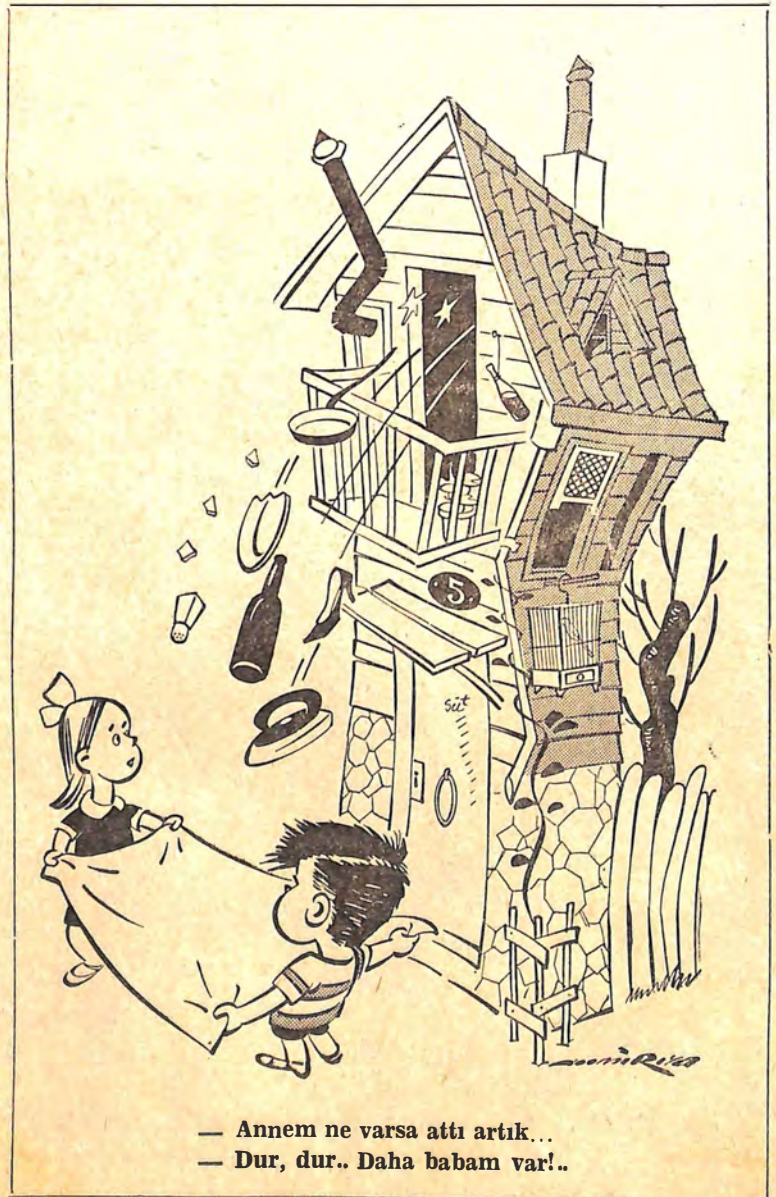
Aynı dert

İki eski arkadaş, bir lokantada
buluşmuşlardı, biri ötekine:

— Ben artık yemeğimi bura-
da yıyorum, dedi, çünkü karım
yemek pişirmemekte inat ediyor.

Öteki, içini çekti:

— Ben de hemen, hemen her
gün burada yemek yıyorum, çün-
kü karım yemeği kendi pişir-
mekte ısrar ediyor!..

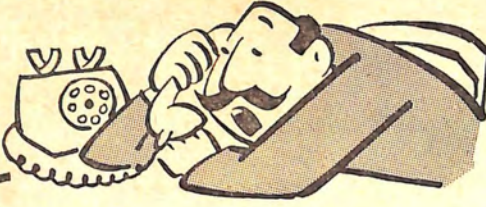

— Annem ne varsa attı artık...

— Dur, dur.. Daha babam var!..

danışman

Adnan Veli

BEKİR Haksever, telefonu önüne çekti. Biraz daha düşündü, sonunda 01'i çevirdi. Karşı taraf uzun uzun çaldığı halde, cevap veren yoktu. Bekir Bey kapattı telefonu.. 01'i bir daha çevirdi. Bu sefer her çalışı saymaya başladı: — Bir.. İki.. Üç.. On.. On sekiz.. Yirmi dört.. Gırk bir.. Elli üç.. Altmış altı..

Altmış altı sefer çaldıktan sonra, karşı taraftan cevap geldi:

— İstihbarat..

Bekir Haksever, sinirli bir sesle:

— Uyandırdım mı Bayan?.. dedi.

Kız, biraz ters cevap verdi:

— Beyfendi, ne biçim söz o?.. Biz burada nefes almaya bile vakit bulamıyoruz, siz uyandırmaktan bahsediyorsunuz..

— Gızım, gızma o gader.. Sen kaç yaşındasın, ben kaç yaşındayım.. İnsan babası yerindeki adamı azarlar mı?..

— Estağfurullah, niçin azarlıyım?.. Bana çıkışıyorsunuz da, onun için gücüm gitti.

— Çıkışmak değil gızım.. Bir insan af ganununu beklese, gene de bu gader sıkılmaz. Senin düdüğün altmış altı sefer çaldı. Altmış altı çingırağa bir kadın cevap vermezse, biz ölelim daha eyi..

— Ama sizden başka, altmış altı abone daha benden cevap bekliyor.. — Sen onlara boş vir.. Adamına göre cevap vircen.. Herkes Bekir Bey değil ya!

— Peki, siz ne sormak istiyorsunuz beyfendi?..

— Ben şeyi sorcem.. Madam Ketin'in telefon lümeresini sorcem..

— Kim bu Madam Ketin?..

— Senden iyi olmasın, çoh eyi bi hanım..

— Soyadı yok mu?..

— Gendisini herkeş Ketin deydi tair.. Soy ismi Ketin besbelli..

— Bir dakika müsaade edin öyleyse..

İstihbarattaki kız, Bekir Haksever'i birkaç dakika daha bekletti. Sonra sesini duyurdu:

— Alo..

— Söyle gızım..

— Bayan Ketin diye bir kayıt yok bizde.. Herhalde başka bir soyadı olacak..

— Hayır Bayan, doğrudan doğruya Ketin..

— Ketin diye yok efendim..

— Sıraselviler tarafına baktın mı?..

— Bizde aboneler, semtlere göre sıralanmaz. Soyadına göre sıralanır. Herhalde telefonu yok..

— Yahu onda telefon mu arıyon sen?.. Yüz lümerede bilem telefonu var.

— Öyleyse adını yanlış söylüyorsunuz.. Soyadını verirsiniz buluruz.. Kız, çat diye telefonu kapattı.

Bekir Haksever, biraz düşündü. Meslekler kısmında herhalde bu Ketin'in adı bulunmıydu.. 01'i tekrar çevirdi:

— Alo, bayan..

— İstihbarat, buyurun efendim..

— Biraz önce seniyle mi konuşmuştuk?..

— Ne hususta?..

— Bayan Ketin hususunda..

— Hayır benimle konuşmadınız..

— Öyleyse, şincik konuşuyom.

— Buyurun, söyleyin..

— Bayan Ketin'in telefon lümeresini sorcem..

— Kim bu Ketin?..

— Sarı saçlı Ketin..

— Soyadını biliyor musunuz?..

— Soyadı, Ketin işte.. Sarı saçlı Ketin..

— Beyfendi, bizde saçının rengi ne göre abone bulunmaz.. Soyadını biliyorsanız söyleyin..

— Canım, meslekler kısmına bak-sana bi kez..

— Mesleği nedir bu bayan Ketin'in?..

— Mesleği sevap işlemek..

— Nasıl sevap işlemek?..

— Yahu, sevaba girer bu kadın her daim.. Tüm tanıdıklarına sevap yapar..

— Bizde, o şekilde numara bulunmaz efendim..

— Sen bak bakalım bi kez, sevap işliyenlere..

— Olmaz efendim, bulunmaz..

— Canım, senin ne üzerine vazife?.. Lafımı azıcık diynesene.. Sen beni Danıştay mı sandın da, lâflarına gulak asımyon?..

— Kulak asmamak değil. Sizin dediğiniz şekilde bulunmaz diyorum..

— Sen bak bakalım bi kez..

— Nereye bakayım?..

— Deftere bak..

— Defterin neresine bakayım?

— İçine bak!

— Bizim defterin içinde öyle bir şey yok..

— Canım, mesleklerle baksana gızım..

— Ne mesleği olduğunu söylemiyorsunuz ki..

— Sevap işleme mesleği diyerekten senin zekâvetine bıraktık. Aynayırırsene üst yanını!

— Valla kusura bakmayın, anlıyorum..

— Canım, söz temsili insan, bir ağşem telefonu açar da «Madamcığım!.. Nasılsın bakalım?.. Kaç vakittir görüşemedik. Bi ıscak gayfeni içmiye zahat kaçta geliyim?..» diyerekten sormaz mı?

— Sorarsa ne olacak?..

— Ağnamadın mı hâlâ?

— Anlamadım!

— Ben bu lâfları bi milletvekiline ağnataydım, o bile ağnardı şinciyedek.. Sen de emme cahil hanım-mışın haaaa!..

— Rica ederim nezaketli konuş.. Ben size öyle sözler söylüyor muyum ?..

— Canım, gülcenme hemen.. Cahil didimse, bu sırf sapa ait değil..

Esas, memleketin kültürü zayıf gal-mış da ondan ileri geliyor bu işler.. — Beyfendi rica ederim, benim öyle uzun boylu çene çalacak vak-tim yok.

Ve telefonu kapattı.

Bekir Haksever, çok içerledi bu işe.. Bir daha 01'i çevirdi:

— Alo..

— Buyurun efendim, istihbarat..

— Ne biçim istifarat orası canım?

— Ne oldu beyfendi?

— Telefonu insanın suratına çarpıyorsunuz..

— Kim çarpıyor?

— Sen..

— Ne münasebet?.. Ben daha şimdide açıyorum telefonu..

— Deminki gız, kimidi?

— Başka 01 olacak..

— Siz esas kaç tene 01 siniz?

— Beyfendi, burada 50—60 kişi aynı zamanda çalışır. Siz, ne sormak istiyorsanız, sorun bana..

— Sıraselvilerde oturan sarı saçlı bayan Ketin'i sorcem.. Onun lümeresi kaçtır?..

— Soyadını biliyor musunuz?

— Yahu siz de, soya sopa emme düşkün şeylersiniz be.. Soy ismi Ketin..

— Bir dakika müsaade edin öyleyse..

Kız, birkaç dakika sonra cevap verdi:

— Beyfendi, öyle bir isim yok bizde..

— Canım, olmamanın mümkünlü yok.. Bu lümere muhakkak bulunacak.. Ben öyle rastgele bir adam değilim.. Hem İlçe Başganıyım, hemi de idhalatçıyım..

— Ne idhalatçısı?..

— Gölere idhalatçısı değil helbet.. Ticaret idhalatçısı.. Hadi sen, bi sor bakıyım.. Argadaşlarına sor.. Belkim bi bilen çıkar..

Kız, elini ahizeye kapatıp, yanındakilere seslendi:

— Çocuklar, dangalağın biri çattı bana.. Ne cevap vereceğimi bilemiyorum. Sıraselviler'de Sarı Saçlı Ketin diye birini soruyor.

İleriden başka bir kız cevap verdi: — Kafadan bir numara ativer kardeşim..

— Beriki, hemen cevabı yapıştırdı: — Beyfendi, bulduk. Bayan Ketin'in numarası 43 11 05 tir.

— Hah, gördün mü bak.. Nasıl çıktı didiğim?.. Allah razı olsun senden.. Gırk üç..

— 11 05..

— Çok mersi.

Kapandı telefonlar.. Bekir Haksever, bu sefer verilen numarayı çevirdi. Bir adam çıktı karşısına:

— Alo..

— Bey gardaşım, orası Bayan Ketin'in evi mi?

— Burası Spegetti Ravyoli evi..

— Haa, İtalyan ailesi dimek?

— Evet, İtalyan var..

— Madam Ketin yok mu orada?

— Kim Ketin?

— Sarı saçlı bayan..

— Yok burda Ketin..

— Canım sarı saçlı?

— Yok.

— Sen yeni mi daşındın o eve?

— Bir ay var..

— Hah, tamam. Benim didiğim, bir aydan da önce..

— Önce burada başka bir madam oturuyor. Ama çıkmış..

— Tamam, işte o.. Sarı saçlı mıydı?

— Saçlar sarı var.

— Tamaaaaam be bilâder. Ben de onu arıyorum.

— Fakat, Ketin değildir o. Onun isim Sofula..

— İsminin hiç bi gymatı yok canım.. Sarı saçlı ya?

— Si..

— Nirve çıktı acap, biliyon mu sen?

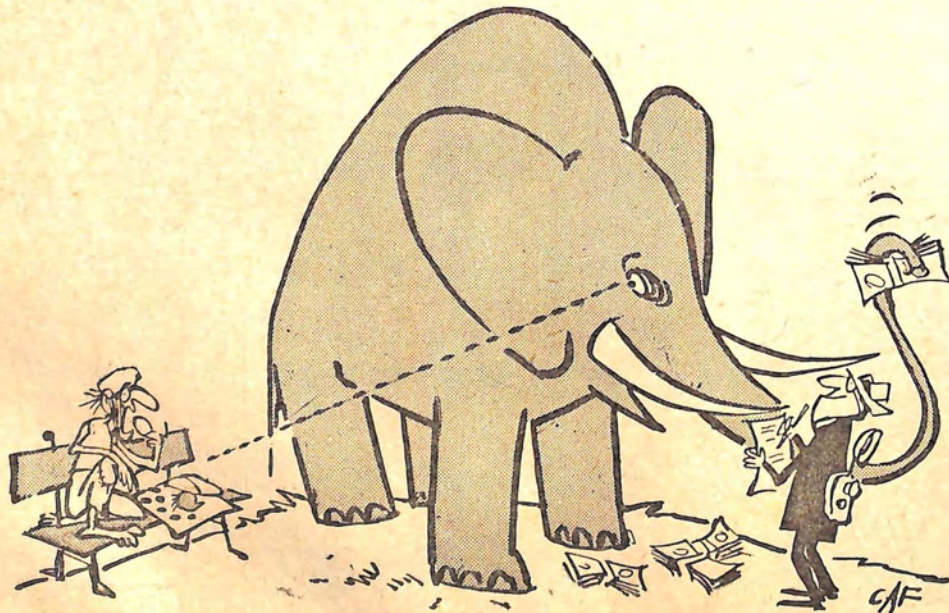
— Belkim Kazancı yokuş çıkmış.

— Tamam.. Telefon lümeresi var mı sende?

— Ben bilmez.

— Kim bilir?

İzmir'de bir fil günde yüz lira yiyor... — Gazeteler —

— Yediğin, içtiğin senin olsun, gördüğünü anlat!

— Sofula telefon, belkim emlak komisyoncu Mardik biliyor.

— Tamam gardaşım.. Sen bana Mardik'in lüneresini vir..

— Mardik nümero!.. Bir dakika..

— Ben beklerim, sen hele bak..

Adam, telefonda ayrıldı. Bekir Haksever, heyecanla bekledi. Sonunda muradına erecekti. Durum onu gösteriyordu. Kadının adını unutmamak için «Sofula, Sofula» diye kendi kendine birkaç sefer mırıldandı. Karşı taraf tekrar telefon başına geldi:

— Allö..

— Buyur gardaşım.

— Mardik nümero, 43 81 ve 16..

— Bir daha söyle..

— 43 81 ve 16..

— Tamam gardaşım, Allah razı olsun.. Mil mersi..

— Yok bir şey..

Bekir Haksever telefonu kapadıktan sonra, verilen numarayı çevirdi. Karşı taraf hemen açtı:

— Alö!

— Afedersin bey gardaşım. Miisü Mardik orda mı?..

— Burada efendim, bir dakka..

İçeriye seslendi:

— Mardik! Telefon!

Biraz sonra Mardik geldi:

— Buyurun beyim, ben Mardik.

— Mardim bey gardaşım, bendeniz İlçe Başkanı, idhâlâtçı Bekir Haksever.

— Buyurun beyim..

— Gusura bakma, sana bi şey sorcem. Senin adını virdiler. Gazancı Yokuşuna daşınan bayan Sofunun edresesini sen bilirmişin.

— He, biloorum. Sevdalılar Apartmanında oturoor..

— Hah işte, ben onun telifon lüneresini senden irica ediyom.

— Niçin istoorsunuz efendim?

— Canım, helbet gendisiyinen bi isim var ki, istiyom.

— Ne işi?

— Senin ne üzerine vazfe? İdhalât işi belkim..

— O kadının öyle işler ilen alâkası olamaz.

— Canım, ilâkası olan işden gonuscem belkim.

— Yani, bir iş için istoorsunuz?

— Helbette..

— Öyle isem bir takika, tefteri-me bakayım.

— Bak gözünü seveyim, bak..

— Efendiiiiiim.. Sofula.. Sofula.. Tamam. Sofula.. 42 77 90..

— İşte o gadaaaar.. Üst yanı senin ne üzerine vazfe, gardaşım? Mersi..

Telefonu kapattı, tekrar açtı, verilen numarayı çevirdi:

— Alö..

— Buyurunuz..

— Bayan Sofu orda mı ki?..

— Siz bayan Sofula istiyor?

— Hah, tamam!..

Baba — Çoğu gitti azı kaldı çocuklar, yakında tavanlar da kurtulacak tabanlar da!..

— Bir dakika pasam.. Şimdi verecek ben Sofula..

Bekir bey bekledi' biraz. Başka bir kadın geldi telefona:

— Buyurunuz.

— Madam Sofu sen mısın?

— Ben Sofula..

— Hani eskiden Sıraselviler'de..

— Evet.

— Canımın içi, beni tanıdın mı?

— Siz kim?

— Ben Bekir, Bekir.. İlçe Başkanı Bekir..

— Tanımiyorum ben. Siz ne istedi?

— Nasıl tanıman canım? Hani bi sefer argadaşlarımız geldiyydik de, epeycene eğlendiyydik.

— Nerede geldiniz?

— Sizin eve geldik ya!

— Yok vire sersem, burası aile evdir.

— Canım, doğru gonus.. Bi sefer

biz gelip de senin matmazelleriynen oturmadık mı?

— Yok vire eşek herif, bu evde yok böyle şey!

— Eşek senin babandır, deyyus!..

— Ayde oradan pis herif.. Sen, ayleler sarkinti yapmak için telefon eder?

— Ulan eşşoğlu garı! Niye inkâr idiyon?

— Eşek, senin baba gibi.. Aynı kulaklar uzun. Sersem, hayvan..

— Vay ağzına, burnuna, iki de kulağına sarmısak tıfıruğüynen üfırdüğümmünün garısı.. Sen bana o lâfları söylyeçeğen haa? Eşşoğlu eşşegın ta gendisi sensin. Yalancı da sensin, sarkintıcı da sensin, sah-teci de sencin, zimmecçi de sensin, rüşvetçi de sensin.. Bütün bunlar olduktan maada, üstelik senin dokunulmazlığın da yok. Bak ağna, ne aşşalışık garısınl

— Ayde, pis uyuz! Senin eşekler gibi ben çok görmüşüm.

Ve kadın şırrak diye telefonu kapadı.

Bekir Haksever fena halde bozum olmuştu. Öfkeden deliye döndü. Ama yapılacak bir şey yoktu. Pencereye doru yürürken, kendi kendine homurdandı:

— Vay namussuzun başı vay! Bir de eşşek diyo. Ben bu gariyi, melmekete bi hizmet olsun dey, İsdanbul'un tüürüzümü için, danışman yapmayı bilem tasarlamışıldım. Vay galtak vaaay!..

Sonra, alınıcı cama dayayıp, bir mırılıltı halinde ekledi:

— Vallaha yazık bu melmekete, dedi. Bi hizmet itmek istesen, ağniyan nırdeee?..

Adnan VELİ

KALENDER NİYAZI

Çizen: BURHAN

Birbirinden güzel iki yazı

Gelecek hafta, Akbaba'da birbirinden güzel iki yazıya birden başlıyoruz. Biri:

Dağların Havası!

Bu bir manzum romandır. Bu, kolejde okumuş, zengin bir İstanbul kızı ile bir köy öğretmeninin aşkıdır. Bu romanda kara saplanmış tren var. Bu romanda dağ var, salon var, baskın var...

Dağların Havası'nı her okuyanın içinden şu arzu geçecek: Uzasa, uzasa, uzasa... Hiç bitmese!

İkinci Yazı:

Yusuf Ziya Ortaç'ın seyahat notlarıdır. Ortaç, geçenlerde, İsrail hükümetinin davetlisi olarak İsrail'e gitti. Sarı çöl, yeşil olmuştu bilgili ve çalışkan insanlar elinde!

Onun için bu yazı serisinin adını:

Yeşil Çölden koydu.

Gelecek sayımızda her iki yazıya birden başlıyoruz.

Akbaba gelecek hafta ilâvelidir

(AK-81)

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50 Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul
Telefon: 22 18 11

İLAN FİYATI:

Kapak içi, santimi 20 lira,
iç sayfalar 30 liradır.

Fiyatı: 100 kuruştur.

Bu gazete Basın ahlakı yasa-
sına uymayı taahhüt etmiştir.

(Basın: 8847-A-1343-79)

Elinde
bu gün bir tasarruf cüzdanı var
yarın yüzbinler olacak

KÜÇÜK TASARRUFLARINIZA BÜYÜK İMKANLAR

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

Yabancı

Orta Afrikanın sık ormanlarından birinin ortasında iki yam-yam, komşu kabileden aşırıdıkları bir hemcinslerini yemekle meşguldü...

Elinde kocaman bir but tutan, ağzını şapurdada şapurdada konuştı:

— Ne lezzetli eti var değil mi? Şu yabancıları sevmeyenlerin aklına şaşarım doğrusu!...

Çamaşır makinası

İki arkadaş sokakta karşılaştılar. Bir tanesinin yüzü güliyordu. Göğsünü gere gere, ötekine:

— Karıma bir bulaşık makinesi hediye ettim dedi.

— Yanılmıyorsam, Annie çamaşır makinesi istiyordu.

— Biliyorum dostum, ama bulaşığı yıkayan benim!

Sürat yarışı

Paris'te yayınlanan meşhur spor gazetelerinden birinin müdürü fotoğrafçılardan birini yanına çağırır:

— Jean, şimdi son sürat stada gideceksin, dedi, 300 metre yarışının deparını çok güzel bir fotoğrafla tesbit edeceksin!

— Peki efendim!

— Sonra gene elini çabuk tutacaksın aynı yarışın finiş fotoğrafını da çekeceksin...

CEYMİS BONT

BİR AN TEİN KAMYONDAN GÖZÜ-
NÜ AYIRAN CEYMİS BONT ÖRTÜ-
NÜN KURBANİ OLUR...

Okuldaki Kavanoz Basri'ye hiç mi hiç benzemiyordu, tüm değişmiş bambaşka bir adam olmuştur. Gece biriki gazinoya gidip yedik, içtik, eğlendik. Sonra apartmanına gittik. Üç odalı bir dairede pansiyoner olarak kalıyordu. Evsahibi Rum kadın evişlerine bakıyordu. Kapıyı bize açan Rum kadın,
— Basri bey, siz telefon ettiniz? Hiç anlamadım ki sizdiniz... Belediye mi dediniz, teftis mi ne dediniz, teftis kurulda dediniz? diye sordu.

Basri gülerek içeri girdi. İkimiz de sarhoştuk.

— Madam, bize kahve yap... dedi.
— Kuzum Basri, ne iş yapıyorsun sen? diye sordum.

Kahkahalarla gülerek,
— Hâlâ anlamadın mı? dedi, biz seninle meslektaşız... Aramızdaki fark, ben sabıkalı değilim, sen sabıkalısın. Bugün öğleyin sana bir gösteri yapmak istedim. Gördün ya lokantada heriften beşyüz lira kıvrıdım.

— Hayır görmedim...
— Peki biz patronla fısıfısırs neler konuşuyorduk...

— Vallahi ben seni belediyeden yüksek bir memur, müfettiş, mukabip gibi bişey sanmıştım...

— İşte sabıkalı sahtecilerle benim aramdaki fark bu. Bir sabıkalı sahteci, meselâ bir lokantacıdan para sızdırmak için kendisine belediye müfettişi süsü verir. Oysa gördün ya, patron da beni müfettiş sandığı halde, ben ona «Ben müfettiş değilim» dedim. Niçin böyle dedim? Çünkü herif beni şikâyet edecek olursa ne diyecek? Hiç... Ben bir müşteri olarak yemek yediğim lokantanın mutbağına bakamaz mıyım? Bakarım elbet... Doğrusunu istersen Patates, ben sana, yani ünlü sahteci paşazâde Ferit'e bir gösteri yapmak, bir ders vermek istemişim...

Çok türlü insan tanıdım, insan koleksiyonlarının en zengini içinde yaşadım, ama bu Kavanoz Basri gibi acabini hiç görmedim.

— Peki Basri, ya mutbaktaki hamamböceği çıkmasıydı? O zaman yemek paralarını ödeyecek miydin? Çok komik bişey söylemişim gibi kahkahalarla gülmekten gözlerinden yaşlar boşandı.

— Hamamböceği bulunmayan lokanta mutbağı olmaz mı demek istiyorsun?

— Orası öyle... dedi, o sıcak ve nemli yerlerde her arayan birkaç hamamböceği bulabilir. Ama insanın şansı yoksa hamamböcekleri namussuzluk edip yuvalarına sığınmış olabilirler. Onun için hiçbir zaman işi şansa bırakmamalı. Bak bu kutuya...

Yeğenin cebinden çıkardığı kibrit kutusunu açınca içindeki hamamböceklerini gördüm. Lokantanın mutbağında, çıkara yakarmış gibi yapıp nasıl gözle kaç arasında kibrit kutusundan hamamböceğini çıkardığını anlattı.

— Bu, benim buluşumdur, dedi, bir gün dolandırıcılık tarihi yazılırsa, bu buluştan benim adımıla söz edilecek...

Kahvelerimizi getirmiş olan madama,

— Kanaryaların biberlerini veriyor musun? diye sordu.

Kadın,
— Veriyorum... dedi.

Her sözünden, her davranışından beni şaşkınlığa uğrattıyordu. Yandaki odada kanarya beslediğini, o odayı bir çiftthane yaptığını anlattı.

— Kanaryayı ben de severim ama, bir düzen kuramadım ki kuş besliyeyim... dedim.

— Yok canım, dedi, benim kuş filân sevdiğim yok... Başkaları seviyor da onlar için yetiştiriyorum.

— Demek kuşçuluk yapıyorsun?

— Yine güldü. Fincanları almaya gelen kadına,

— Madam, kızarıyor mu? diye sordu.

— Kızarıyorlar yavaş yavaş...

— Hiç tam kızarmış var mı?

— Üç tane var, çok kızardı...

Kavanoz Basri'yle arkadaşlığım epiy uzun sürdü. Böyle bir adam daha dünyaya gelmemiştir. Şeytanın aklına gelmeyen namussuzluğu yaratırdı. Zamanla kırmızı biberlerin, kanaryaların sırrını öğrendim. Çok ucuza kanaryalar satın alıyor, bunları kırmızı biberle besliyor. Kırmızı biberle beslene beslene kanaryaların sapsarı tüyleri zamanla kızarmaya başlıyor, sonunda kıpkırmızı oluyormuş. O da bu kırmızı kanaryaları dünyada çok az bulunur bir kanarya cinsi diye kanarya meraklılarına çok pahalı satıyormuş.

Akıl almaz bir adamdı. Çocukken çok sinsi olduğu için onun içyüzünü anlıyamamıştık. Onunla karşılaştığımız ertesi günü, öğleden sonra İtalya'dan gelen heyeti karşılamak için, iki özel arabayla hava alanına gittik. Evet, iki özel arabayla... Özel arabaları şoförleriyle

TEK DELİK

birlikte kiralayan bir yer varmış. Arabaları oradan kiraladı. Sekreter kızı, pansiyonun sahibi rum madamı ve beni de yanına aldı. Niçin bizleri de yanına aldı, biliyor musunuz? İtalyan heyetine yutturacak, adamlarım diye... Pansiyon sahibini,
— Hava güzel, hadi madam seni gezdireyim... diye kandırdı.

Uçaktan beklediği dört kişi inmişti. Çatır çatır Fransızca konuşmasına pek şaşıtm. Artık, konuştuğu gerçekten Fransızca mıydı, yoksa Fransızca taklidi yaparak İtalyanları da Fransızca konuşuyorum diye katakulliyi mi getiriyordu, bilemem. Çünkü ben o herifin Allah bir dedigine inanmam. Misafir İtalyanlara beni «Müdürlük», pansiyoncu madamı da «yardımcım», kızı da «sekreterim» diye tanıtmıştı. İki özel arabayla hava alanından çalıştığı iş hanına geldik. İş hanına gelince hiç unutamiyacağım bişey yaptı. Önce yazıhanesinde içki verdi misafirlerle, sonra onları da arkasına takip, iş hanında ne kadar oda varsa, hepimizi arkasına takip birbir odaları dolaştırdı. Önüne geldiği odanın kapısını açıyor, içerde

kim varsa ona bişey söylüyordu. Sonradan kendisinden öğrendiğime göre, Basri bu İtalyanlara kendisinin Türkiye'nin en büyük iş adamı olduğunu söylemişmiş. Bu büyük iş hanı da onunmuş da, burda çalışanların hepsi onun emrinde çalışırmış. Oda kapılarını açıp içerdekilerle bişeyler konuşuyor, sonra İtalyanlara dönüp, yanına çalıştığı bu adam ve bu büro üstüne açıklamadı bulunuyormuş. Diyelim, kapısında «Avukat» levhası asılı bir odanın kapısını açıyor. İçerdeki adama, hiç tanımadığı halde,
— Merhaba beyfendi... diyor.

Avukat ne desin? Bakıyor karşısında biri, arkasında da birkaç kişi daha...

— Merhaba beyfendi...
— Nasılsınız? Ne var ne yok...
— Teşekkür ederim, iyilik sağlık.
— İşler nasıl?

Şaşırın avukat ayağa kalkıp,
— İyidir hamdolsun... Buyurun efendim... diyor.

Basri, babacan bir davranışla adama eliyle oturmasını işaret ederek,

— Oturun oturun, işlerinizi bakın... Çalışın rica ederim... deyip çıkıyor odadan. Sonra da İtalyanlara anlatıyor:

— Burası benim hukuk işleri büromdur. Hukuk müşavirlerimden birini gördünüz.

Şimdi de sizi başka bir avukatımla tanıştırayım... deyip, yandaki avukatın kapısını açıp içeri dahiye. Hiç tanımadığı avukata,

— Sizi İtalyan misafirlerimle tanıştırayım... Müşyö bilmem kim, sinyor bilmem ne... diye herifleri tanıtıyor.

Neye uğradığını şaşırın avukat, belki de yağlı bir gâvur müşteri yakaladım düşüncesiyle önünü ilikle-yip saygıyla İtalyanların ellerini sıkarak Türkçe bişeyler mırıldanıyor, kendini tanıtıyor.

Sanki dünyaya bütün insanlarla alay etmek için gelmiş olan Kavanoz Basri, şaşkın avukata,

— Çalışın çalışın, hadi işinize bakın siz... diyerek İtalyanları arkasına takip çıkıyor odadan.

Biz işte böyle böyle handaki bütün odaları, avukatları, doktorları, terzileri, dişçileri birbir dolaştık. Terziler için İtalyanlara,

— İşçilerime elbise dikiyorlar... demiş.

Girdiğimiz yerlerden biri, büyük bir kadın terzisi salonuydu. Terzi, bir kadın müşterisine beyaz ipek-liden bir tuvalet prova ediyordu. Kavanoz Basri'de şaşırmak diye bişey yok. İtalyanlara,

— Biriki tiyatrom var da, demiş, tiyatromdaki artistlerin kostümleri burda dikilir. — Sonra beyaz tuvalet prova edilen kadını gösterip — Bu da Hamlet pyesinde Ofelya rolüne çıkacak olan artistim...

İtalyan heyetiyle iki gün dolaştıktan sonra,

— Tamam, dedi, kafese koyduk...

Ben onun İtalyanları kafese koyduğunu sanıyordum. Oysa, nasıl iş hanındaki adamları gösterip İtalyanları kandırıyorsa, burda da İtalyanları gösterip bazı Türk firmalarını kafese koymuş...

(Devamı var)

BASIN İLAN KURUMU

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLAMLARINIZ İÇİN

ATILMIYOR

Genel MÜDÜRLÜK :

Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 5
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telegraf adresi : BASINKURUMU

(Basın: 10179—80)

Milletler Gülüyor

Christoph Colomb

Amerika'nın meşhur iş adamlarından O. Young ile Franklin D. Roosevelt başbaşa bir öğle yemeği yemişlerdi. Ayırdıktan sonra, gazeteciler Young'un başına üşüştiler ve Başkan hakkında ne düşündüğünü sordular:

— Franklin D. Roosevelt bir Christoph Colomb'dur, diye cevap verdi Young.

— Yaa...

— Tabii Bir kere, nereye gittiğini ve nereye varacağını bilmiyor, üstelik nereden geldiğinden de haberi yok!...

— Nasıl gece elbisem?..
— Güzeel... Misafirler gittikten sonra yatak odamızda gidersin!

Şaşılacak şey!

Sir James Barrie azası bulunduğu klübün merdivenlerinde birisine rastladığını, «iyi akşamlar» dediğini anlatıyordu.

— Bunun üzerine adamcağız yaşlı gözlerle ne dese beğenirsiniz? diye ilâve etti.

— «Sözleriniz için size çok teşekkür ederim!» Bu klübün otuz senedir üyesiyim, benimle konuşmağa kalkmayan ilk azasımsınız!

Köpek

Uzun tüyleri altında kafası, gözleri kaybolmuş bir finoyu gezdiren güzel kadının yanına bir züppe oğlan yaklaştı:

— Madmazel, dedi, çok orijinal bir köpeğiniz var! Kafası ne tarafta? Kuyruğu ne tarafta? Anlamadım!

— Anlaması hiç zor değil müş-yö! Tüylerinden birini çekiverin, ısırsa başı o tarafta demektir.

Şiş

Chicago'nun en lüks lokantasında ilk defa yemek yiyen bir artist namzedi, masaların arasında, üzerinde kanlı et parçaları dizili bir şişe dolaşan garsonu yanında oturan Jim Durand'a göstererek sordu:

— Bu nedir Jim Allahşıkına?
— Mühim değil! Sadece on dolar bahşiş veren bir müşteri!..

İnsan nelere alışmaz ki..

Estrasse Baridte ölümün eşliğindeydi. Hayatı boyunca çılgın gibi çalışmış, pamukyağını, zeytinyağı diye millete yutturup muazzam bir servet yapmıştı.

Son senelerinde Bariotte sofusu olmuş, cehennem korkusu iliklerine işlemişti. Öyle ki aklına geldikçe tir, tir titriyordu.

Kendini pek iyi hissetmediği bir gün, büyük oğlunu başucuna çağırdı ve bütün servetini Frigolet manastırına bağışlamasını tembih etti.

Oğlu hemen itiraz etti!

— Ama baba! Otuz senelik bunca emek şıp diye verilir mi ki... Hem sen boşuna üzülüyorsun!

Cehennem anlattıkları gibi değil! Herşeyi olduğundan fazla göstermeğe bayılıyor millet! Hem insan nelere alışmaz ki baba! Onbeş gün içinde intibak etmen işten bile değil!...

Ortak

Cumartesi günüydü, Ezcartefique, Cofélniversel'e konyasını yudumlamak için giriyordu. Ama arkadaşları onu rahat bırakmamak için sözleşmişlerdi:

— Karının seni nasıl aldattığını gözlemlerle görmek için ne duruyorsun? Koş evine ve ortağınla burun buruna gel! Sonra bize gel ve gördüklerini anlat! diye fısıldadılar.

Ezcartefique hiçbir şeye «Hayır» diyemezdi... Kahveden ayrılmış yarım saat bile olmadan Universel'in terasında tekrar göründü.

Arkadaşları hemen etrafını alıp sordular:

— N'oldu?

— N'olacak? Hepiniz dünyanın en aptal insanlarısınız!

— Nasıl? Karın seni ortağın şeyle... aldatmıyor muydu?

— Hayır, adamı tanıyıyorum bile!

— Haydi, yine şansın varmış, burası benim bölgem değil!

Aslan

İki İngiliz seyyah Afrika'da avlanırken, kumda kocaman pençe izleri gördüler. Bunlar şimdiye kadar rastladıklarının en büyükleridir. Biraz ürkerler.

— Galiba bu bir arslan! der birincisi.

— Galiba! diye öteki titrek sesle tasdik eder. Sen onun nereye gittiğini öğrenmek için izleri takibe!

— Ya sen?

— Ben de, nereden geldiğini anlamak için öbür istikametteki izleri takip edeceğim!

— Kahvaltınızı yaptınız, gözlüğünüzü de taktınız... Başka bir arzunuz yok mu?

Birleşmiş Milletler

İki leydi, bir öğleden sonra çayında, oldukça ciddi bir konuda tartışıyorlardı, biri fikrini şöyle açıkladı:

— «Birleşmiş Milletler» fikri olarak çok güzel bir şey.

— Ya öyle! dedi öteki biraz tereddüt ettikten sonra, ama yabancıları bu işe pek fazla karıştırmıyorlar gibime geliyor!

Şapka

Kadın şapkaçı dükkânının vitrininde durdu. Sonra kapıyı açıp, içeri girdi, tezgâhtar kıza:

— Vitrindeki, yeşil, kirazlı, tüylü şapkayı benim için çıkarabilir misiniz? Dedi.

— Tabii Madam! Hemen çıkarıyorum!

Kadın, kapıya doğru ilerlerken:

— Çok teşekkür ederim! dedi. Mağazanızın önünden her geçişimde bu zevksiz şey sinirlerimi bozuyordu!...

Âza

İki asılzade arasında:

— Aziz dükkân, hangi klübü tercih ediyorsunuz?

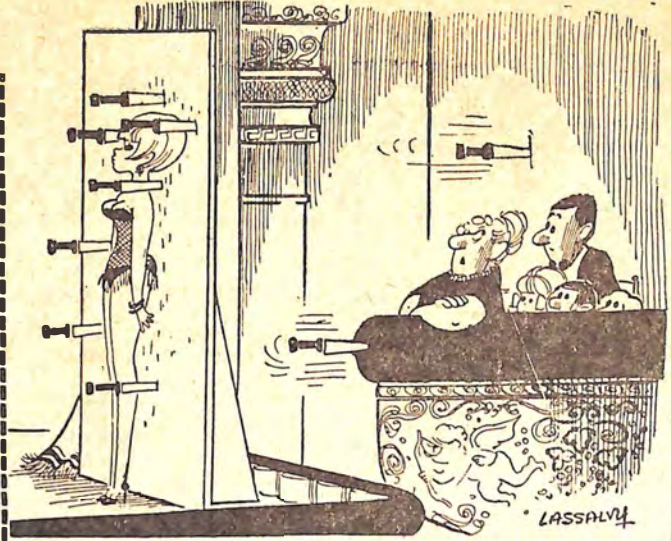
— Niçin?

— Ben şahane bir klübe âzayım, adı L'Albermole. Yemekleri, bilhassa şarap nefis. Okumaya meraklıyım. Bir kütüphanesi var ki sorma! Ama orayı sevmemin asıl sebebi hiçbir âzasını tanımamam!...

Dünya Karikatürleri

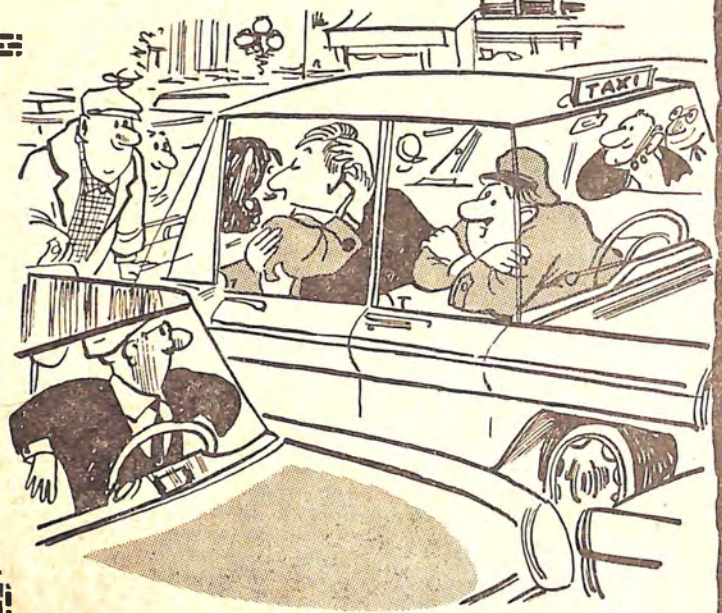
-GENÇ BİR ETTAİVEÇİ VAR...
-TAM BANA GÖRE ÇOK ATEŞLİYİMDİR!

-ALÇAK HERİF, SEN BU LOCAYI
MAHSUS TUTTUN GALİBA!..

-NE YAPARSIN DELİKANLI, BEN DE
BUNUNLA ISINIYORUM!

-BÖYLE MÜŞTERİM OLDUKTAN SONRA, YOL
TIKANMIŞ, UMURUMDA BİLE DEĞİL!

-KARIM RAHATSIZ ... DAVETİNİZE
YALNIZ GELMEYİYİM DEDİM!

-BAK, ZAVALLI RESSAMI MODEL-
LER NE HALE GETİRMİŞ!

**tasarruf
herkes
içindir**

**HER YERDE
HER ZAMAN**

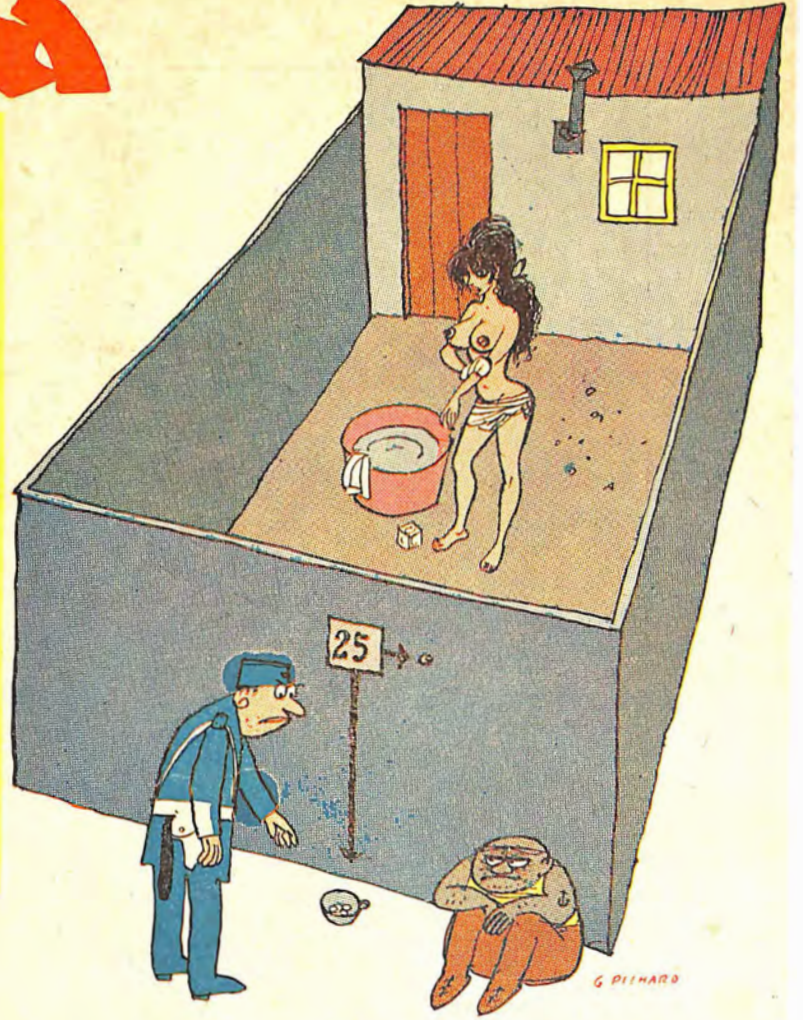
T.C. ZİRAAT BANKASI

(Basın: 7596—A—12—82)

Akkaba

-EYVAAAH, ŞEKER DELİĞİNE DEĞİL,
JİKLET DELİĞİNE PARA ATMIŞIZ!..

-BEN DİLENCİ DEĞİLİM YAHU, MANZARA
SEYRETTİRİYORUM... AT BİR YİRMİBEŞ-
LİK, SANA DA GÖSTEREYİM!

-BU ELBİSEN GÖZLERİMİ KAMAŞTIRIYOR...
-PEKİ, ÇIKARAYIM İSTERSEN...

-HADİ ANNE, YÜRÜ... SANA YOL GÖSTERİYOR!